Tilbed Herren,
min veninde!

Anne-Lise Madsen
Tilbed Herren, min veninde!

Forsidebilledet:
Valerie Henry, kristen danser
i tilbedelse til Herren.

Eftertryk kun tilladt med forfatterens tilladelse.
PALMA Forlaget 1991
Omslag: Silkemaling af Birgit Søndergaard
Tryk: SKANDIA-Grafik ApS, København
Sat med 11 punkt Times

ISBN 87-89240-18-9

PALMA-Forlaget
Box 83
7330 Brande

Anne-Lise Madsen

Tilbed Herren, min veninde!

PALMA Forlaget

Indholdsfortegnelse

		Indledning	7
1.	Kapitel	Den lille forskel	11
2.	–	Slangens straf	19
3.	–	Ufrugtbar	24
4.	–	Ny slægt	30
5.	–	Tredie generation	37
6.	–	Modige, kvinder	43
7.	–	Stærke kvinder	51
8.	–	Nasiræer	57
9.	–	Småfolk	64
10.	–	Troende kvinder	71
11.	–	Kvinder med indflydelse	78
12.	–	Søg Ham!	84
13.	–	Det store øjeblik	91
14.	–	Mænd efter Guds hjerte	98
15.	–	Kend Gud!	103
16.	–	Sejr over fjenden	110
17.	–	Tilbed Herren, min veninde!	115
		Køb fra Palma-Forlaget	121

Indledning

Jo mere jeg læser i Bibelen, des mere forbavset bliver jeg over den. Det er vidt forskellige mennesker, der har skrevet den på vidt forskellige tidspunkter, og dog passer alle bøger og beretninger så nøje ind i hinanden, at de tilsammen giver os et fuldkomment billede af Gud og Hans væsen. Jo mere jeg læser i den, ser jeg også Guds mening med at skabe mennesket, og hvor højt Han elsker hver enkelt af sine skabninger, og hvad Han ønsker af os.

Så snart jeg var færdig med at skrive min sidste bog, slappede jeg af og tænkte, at nu skulle der gå et godt stykke tid, inden jeg igen skulle skrive en bog.

Men nye tanker fra Bibelen begyndte at presse sig på inden i mig, og jeg måtte skrive dem ned. Jeg har mange ting, der skal gøres i min hverdag, så jeg syntes ikke, jeg havde tid til at skrive. Men så vækkede Guds Ånd mig meget tidligt hver morgen med velsignede ord fra Skriften, så jeg blev lysvågen og måtte op og prise Gud. Jeg behøvede ikke så meget søvn og var meget frisk hele dagen igennem. Det har været en fantastisk velsignet tid i samarbejdet med Herren om denne bog! Da jeg begyndte at skrive, kom der nye ting til mig, som jeg aldrig har tænkt på, så jeg har siddet i morgenens stille timer og frydet mig over disse tanker. Jeg håber inderligt, du må blive lige så glad, mens du læser!

Bogen handler meget om Guds tanker og vilje med vore liv og vor tjeneste, men jeg har valgt titlen: »Tilbed Herren, min veninde!« fordi mit ønske er, at den samme reaktion må komme hos dig, som kommer hos mig, når jeg studerer Guds ord: Jeg må tilbede Gud! Jeg tror, det er den højeste form for tjeneste,

og det er det, der glæder Guds hjerte mest, og som gør fjenden magtesløs. Hele Himlen tilbeder Gud foran Hans trone.
Når mennesker, Han skabte med en fri vilje, tilbeder Ham, fryder Han sig.
Mit inderlige ønske med denne bog er, at du, kære læser, må komme til at elske Ordet fra Gud og tilbede Ham, efterhånden som du læser, og at du må komme til at se, hvor dyrebar du er, og hvor højt Gud elsker dig!
Jeg vil ønske, at du vil læse et kapitel ad gangen fra begyndelsen af og tænke over det, inden du går videre til næste kapitel. Bed Helligånden om at vise dig, hvad Gud vil fortælle dig i din situation gennem det, du har læst.
Du må sige til Gud, at du ønsker at tage imod Hans ord og tro det, og at du ønsker at gøre Hans vilje. Så vil Han fylde dit hjerte med glæde og begejstring over Ordet, og du vil se, hvad du skal gøre med dit liv.
Det er så vigtigt, vi kender Ordet og Guds kraft, ellers farer vi vild, siger Jesus. Og Guds ord er ikke kedeligt. Det er meget spændende og interessant, og Gud følger nogle principper, som kommer tydeligt frem i hvert kapitel.
Jeg har skrevet nogle ting ret udførligt, særligt i de første kapitler, fordi jeg ved af erfaring, at der er mange, som normalt ikke læser så meget i Bibelen, der læser vore bøger, så her må du, som ved meget om Guds ord og principper, være overbærende.
Der er tre faser i bogen:
1. Guds hensigt med mennesket.
2. Gud arbejder målrettet på at fuldføre sin plan.
3. Kulminationen kom som det største under, Gud har gjort for både mænd og kvinder, da han sendte Jesus.
Denne bog er til dig, som er kvinde, men alle beretningerne, jeg taler om, viser også hen til Jesu brud, Jesu Kristi menighed, som består af alle mænd og kvinder, unge og ældre, som tror på Jesus som Frelseren, Guds Søn. Derfor vil jeg også ønske, mange mænd vil tage tid til at læse den. Jesus er vor brudgom, og vi er kaldet til at være Hans brud. Vi må forberede os til brylluppet og vide, hvad vor brudgom forventer af os, så vi ikke

kommer til at stå udenfor bryllupssalen, når døren er blevet lukket.
Jeg viser dig først nogle meget klare billeder fra Bibelen, som viser dig Guds vilje med dit liv. Derefter vil jeg fortælle dig, hvordan Gud har vist mig, at jeg kan bruge alt dette i min hverdag. Det er meningen, vi skal glæde os over Ordet, men det er også meningen, vi skal bruge det »helt nede på jorden« i vor dagligdag.
Det, du oplever, når du overgiver dig til Ordet og Guds Ånd, vil bringe velsignelse til dig men også til dine omgivelser, uanset om du er gift eller enlig. Gud har en ganske bestemt plan med dit liv.
Jeg tror og beder om, at mænd, som tager sig tid til at læse denne bog, vil se nye ting i forbindelse med mandens forhold til Gud. Jeg beder om, at også mange mænd vil gå ind i det kald, Gud fra begyndelsen har bestemt dem til at leve i.
Jeg har aldrig helt forstået, hvorfor der er forskel i Guds rige på mand og kvinde. I Kristus er vi eet, men der er alligevel forskel. Nu har Helligånden vist mig, hvorfor.
Gud velsigne dig, mens du læser!

Den lille forskel

Man taler om den lille forskel, der er på mand og kvinde, og i dag prøver man mere end nogensinde at udviske alle forskelle, så mænd og kvinder bliver mere og mere ens og lige.
Jo mere jeg arbejder med mennesker og prøver at hjælpe dem i deres åndelige problemer, ser jeg dog en større og større forskel på mænd og kvinder. Der er forskel rent fysisk, og hvor meget man end prøver at gøre mænd og kvinder lige, er det dog stadig kvinderne, der føder børn, og denne Guds orden kan ingen mennesker ændre ved.
Psykisk er forskellen dog meget større end den legemlige. Kvinder er meget følsomme og sårbare. De fleste af dem opfatter og bedømmer ting meget hurtigere og på en helt anden måde end mange mænd, og de reagerer helt anderledes end mænd på tingene.
På mange, mange områder er der så store forskelle, at ingen mennesker nogensinde kan lave om på dette, selv om de prøver. Jeg har derfor læst skabelsesberetningen om og om igen for at finde ud af, hvad Guds mening var med at skabe os så forskellige. Ved at kende disse forskelligheder lærer vi at løse vore problemer og gå ind i de opgaver, Gud fra skabelsen har bestemt os til.
Når vi læser Det nye Testamente, ser vi, at i Kristus er vi alle lige, og Han viser os alle samme kærlighed og ærbødighed. Men jeg har funderet meget over, hvorfor alle Jesu 12 apostle var mænd, hvorfor Bibelen er skrevet udelukkende af mænd, og hvorfor mænd blev talt, når der var samlinger omkring Jesus. Kvinder og børn bliver nævnt seperat.

Pludselig en dag åbnede Guds Ånd mine øjne, så jeg kunne se, hvori forskellen ligger.
Hos Gud er der ingen personsanseelse. Han elsker mænd og kvinder lige højt, men Han har nogle principper, som går igen i Ordet, og dem kan Han ikke bryde.

Lad os se på de første 3 kapitler i Bibelen.
I 1. Kapitel læser vi om den fantastiske del af Guds skaberværk, hvor alle dyr, fugle og fisk, træer og blomster bliver skabt. Lyset kom ind over den øde mørke jord, da Gud udtalte sit kraftfulde ord. Jeg bliver grebet af stor ærefrygt for Gud, hver gang jeg læser dette kapitel.
Men kronen på Guds skaberværk var mennesket. Og Gud Herren dannede mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen, står der i kap. 2:7.
Adam blev skabt først, og jeg synes, jeg kan forestille mig, hvordan Gud har betragtet Adam og frydet sig over ham. Alt det andet, Gud havde skabt før, blegnede i forhold til mennesket. Der vældede en dyb kærlighed op fra Guds hjerte, og Han glædede sig til at få en skabning, som Han kunne elske og selv modtage kærlighed og respekt fra. Hele Guds skaberværk adlyder Ham: træerne, dyrene, planterne og de andre ting, Gud skabte. Derfor ville Gud have en skabning, som frivilligt ville adlyde Ham.
Gud talte til Adam om, hvordan han skulle forholde sig for at leve efter Guds vilje i den smukke Edens have.
Jeg har altid tidligere ment, at Gud sagde til både Adam og Eva, at de ikke måtte spise af kundskabens træ, men der står i kap. 2:16-18, at Gud gav dette bud til Adam, inden Eva var skabt:
»Men Gud Herren bød Adam: »Af alle træer i haven har du lov at spise, kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!«
Derpå sagde Gud Herren: »Det er ikke godt for mennesket at være ene; Jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham!«

Gud talte til Adam. Og dette skal vi fæste os ved. Gud ikke blot talte, men lad os slå det fast igen. Han bød Adam:
»Af alle træer i haven har du lov til at spise, kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag du spiser deraf, skal du visselig dø!«
Adam fik derefter lov til at samarbejde med Gud. Han fik lov at give dyrene navne, men han manglede en medhjælp, der passede til ham, og som han kunne give et navn.
Gud byggede da en kvinde ud af Adams eget legeme, så de to skulle være gjort af samme materiale og være lige og have omsorg for hinanden.
I kapitel 3 læser vi så om Eva, den kære Eva, som blev årsagen til så mange problemer.
Jeg har altid ærgret mig over, at det var kvinden, der først faldt i fristelse, og jeg har syntes, det var mærkeligt, at manden blot gjorde, som han gjorde, uden at protestere og minde Eva om, hvad Gud havde sagt.
Eva havde ikke hørt Guds advarsel til Adam, for hun var ikke skabt, dengang Gud talte til Adam første gang. Hun må have hørt Guds ord gennem sin mand.
Derfor gik slangen, som også kaldes Satan, først til Eva for at friste hende. Han ville have hende til tvivle på Guds tale og synde både imod Guds ord og Adams ord.
Slangen overdrev, da han stillede Eva spørgsmålet: Mon Gud virkelig har sagt: »I må ikke spise af noget træ i haven?«
Slangen vidste godt, at det kun var eet træ, de ikke måtte spise af. I Evas svar ser vi, at hun kendte Guds bud, for hun fortalte slangen, at de godt måtte spise af alle træer i haven, men der var eet træ, som de ikke måtte spise af, og som de ikke engang måtte røre ved! De ville dø, sagde hun, hvis de gjorde det. Så hun vidste altså, hvad Gud havde sagt til Adam.
Træet stod lige midt i haven, så de kunne ikke undgå at se det hver eneste dag, når de gik rundt i haven.
Eva var kendt med Guds vilje, som var blevet formidlet til hende gennem Adam.
Men da slangen løj og sagde til Eva, at de ingenlunde skulle dø,

men at de skulle komme til at kende alt og være som Gud selv, glemte Eva alt om Guds og Adams ord.
»Kvinden blev nu var, at træet var godt at spise af, en lyst for øjnene og godt at få forstand af.« (vers 6).
Og hun ledte sig selv og sit hus i ulykke ved sin forfængelighed og sin lyst til at være som Gud. Hun syndede mod Guds ord og mod Adams ord.
Da Gud kommer ud i sin have, skal vi lægge mærke til, at Han ikke kalder på Adam og Eva. Han kalder kun på Adam, fordi Adam var den ansvarshavende:
»Da kaldte Gud Herren på Adam og råbte: »Hvor er du ?« (v.9)
Gud havde talt til Adam, og Adam skulle stå til regnskab for denne direkte tale.

Frugten af synd

Adam, manden, oplever for første gang i sit liv angst. Angst og frygt kom ind, da mennesket var ulydigt mod Gud.
Adam skyder skylden på Eva for det, der er sket, og Eva skyder skylden på slangen.
Der sker så det interessante, at Gud straffer de tre skyldige i den rækkefølge, skylden ligger: Først slangen, dernæst Eva og til sidst Adam.
Jeg vil i denne bog tale mest om, hvad der skete mellem slangen og Eva, og hvad Gud gør for at genoprette kvinden, så hun bliver til velsignelse i stedet for til forbandelse.
Jeg vil også henvise til, at Herren bruger kvinden som et billede på Jesu Kristi brud og viser os vejen til genoprettelse for hele menigheden igennem de principper, Han viser os i Ordet.
Men jeg vil gerne dele med manden, hvad jeg pludselig så i Guds velsignede ord:
Gud talte til Adam, manden, fordi han var skabt først.
Når jeg har læst Det gamle Testamente igennem, står der som den første linie i utallige kapitler, at Gud talte til mænd:
»Derpå sagde Gud til Noa,«
»Herren sagde til Abram,«
»Derpå sagde Gud til Jakob,«
»Da sagde Herren til Moses,«

Gud talte og talte til mænd gennem århundreder. Han talte til store og små profeter, og disse mænd havde ansvar for at bringe Guds ord og vilje videre til folket.
Gud talte også enkelte gange til kvinder i Det gamle Testamente, men jeg tror, Guds hovedprincip var gennem hele skabelsen at tale til mænd, fordi manden var Guds første skabning, og Han ville have et meget direkte forhold til manden.
Og mænd skulle være stærke mænd, der underviste Guds ord og bud videre til kvinderne og børnene. De skulle have hovedsvaret for, at Guds bud blev husket og overholdt, så det kunne gå menneskene godt.
Dette Guds grundlæggende princip fulgte med ind i Det nye Testamente.
Jesus valgte tolv mænd som sine apostle for at formidle Guds ord til dem og få dem til at give det videre. De var sammen med Guds levende ord, Jesus Kristus, nat og dag.
Overalt, hvor Jesus kom frem, var der både mænd og kvinder, der lyttede til Hans tale, men det var mænd, »Adam'er«, der levede tæt på Guds levende ord, Jesus Kristus, gennem tre og et halvt år, og det gav dem et særligt ansvar.
Lad os slå fast:
Hele Guds ord er skrevet af mænd, fordi manden blev skabt først og fik ansvar for at lytte til Guds tale ved Helligånden og formidle Guds vilje.
Kvinden har fået en fantastisk opgave, som jeg senere skal komme meget ind på, men Gud taler på en speciel måde til mænd, som vil leve nær hos Ham.
Gud taler også til kvinder, men det er på en anden måde.

I vor tid

Der er stor forskel på mand og kvinde, og jeg tror, vi alle skal bede Gud åbenbare for os i den alvorlige tid, vi lever i, hvad vor opgave er, og så gøre det, der er Guds vilje med vore liv.
Gud forventer af mænd, at de er virkelige mænd, og Gud forventer af kvinder, at de er de kvinder, Gud har skabt dem til at være.

Der bliver i kristne sammenhænge holdt mange kvindemøder i vore dage, og mange kristne kvinder rejser sig efter mange års passivitet som en talrig hær, der vil tjene Herren med alt, hvad der er i dem. Guds Helligånd lægger dem ord i munden at tale, som der står i Salme 68:12, for Guds ord skal ud til al skabningen.

Men jeg kan ofte blive bekymret, når jeg hører og ser, hvor passive mange mænd er i tjenesten for Gud.

Der er, Gud være lovet, mange mænd, der taler Guds ord, men der burde være tusinder og atter tusinder af kristne mænd, der søger ind til Guds hjerte og lytter til Guds røst. Og det er deres ansvar at lade dette ord gå videre til deres familier og alle andre, de er i kontakt med.

I mange hjem er det kvinden, der må sørge for, at der bliver bedt og holdt andagter.

I mange andre hjem får man ikke Guds ord i hverdagen, fordi kvinderne har lært, at de skal holde sig tilbage.

Mænd er generte for at gå foran med Guds ord i deres hjem, men jeg ved, at mange børn og unge længes efter, at far vil gøre det, og de ville se op til ham og respektere ham højt, hvis han gjorde det.

Jeg ved, at kvinderne ville være lykkelige, hvis mænd i kærlighed ville dele Guds ord med dem og bede for hjemmet, ja, de ville elske dem for det!

Mænd skal ikke som Adam stå passive og lade sig forføre af slangen eller kvinden eller noget andet. De skal se med den samme kærlighed på dem, Gud har sat dem sammen med i hjem og menighed, som Gud så på Adam og formidle Guds ord til dem.

Gud vil også i dag tale til mænd gennem sit ord, og det er Guds vilje at formidle stærke Guds ord gennem stærke Guds mænd. Gud bruger kvinderne på en meget stærk måde, som jeg skrev om i bogen: »Kvinde, hvorfor græder du?«

I Kristus er der ikke forskel på mænd og kvinder. Med Kristus kom der en helt ny tid. Han talte meget direkte til kvinderne, og Helligånden virker med alle sine rige gaver gennem kvinder, både i Bibelens dage og i vor tid.

Men jeg tror på et urokkeligt princip hos Gud, som er, at Han vil have manden i tale og formidle sit stærke ord på en helt speciel måde gennem ham.
Kvinder bliver glade og føler sig trygge og godt tilpas, når mænd er mænd, der har kontakt med Gud og lever Guds vilje ud.

Mandens straf
Manden fik en hård straf for sin synd i Edens have, og Gud hindrede ham i at spise af livets træ. Gud forviste ham fra haven, og han fik hårdt arbejde med at dyrke jorden og skaffe føden til sin familie.
Der er mange svage mænd i dag, fordi de gør den samme fejl som Adam: De lader sig forføre og friste. De står som passive tilskuere, hvor Gud ønsker at bruge dem til at forvandle situationer ved det ord, Han har talt til dem.
Gud straffede manden ved at forbande jorden for hans skyld, så han skulle kæmpe med torn og tidsel i sine marker, og han må stadig slide i det for at skaffe føde.
Men denne forbandelse bliver vendt til velsignelse, når mænd lever nær Guds hjerte ved troen på Kristus, som siger: »Du må ikke bekymre dig! Jeg sørger for dig!« Mat.6.
På grund af kristendommen er der en speciel materiel velsignelse over de lande, der har taget imod Guds ord. Jo mere de kristne lande bliver af-kristnet, jo mere vil man komme til at slide for føden og bekymre sig for morgendagen. Kun Guds velsignelse ophæver forbandelse.
Gud længes efter at komme tilbage til tilstanden i Edens have, hvor Han kunne tale direkte til manden og lede ham ved Ordet. Jeg tror og beder om, at der kommer en tid, hvor manden bliver genoprettet.
Der er en hær af mænd, der nu mere end nogensinde søger ind i Guds ord, og Gud vil bruge dem på en fantastisk måde i endetiden, inden Jesus kommer!

Kvindens straf
Kvinden blev også hårdt straffet, som vi læser i Kap. 3:16.«

»Til kvinden sagde han: »Jeg vil meget mangfoldiggøre dit svangerskabs møje; med smerte skal du føde børn; men til din mand skal din attrå være, og han skal herske over dig!« (vers 16)

Det er kun på grund af kristendommen, kvinden er blevet løftet op, så hun kan føle sig fri og selvstændig som før syndefaldet. I alle andre religioner og i hedenskabet bliver kvinden trådt ned og hersket over af manden.

Men i straffetalen til slangen siger Gud noget meget fantastisk om kvinden, som jeg vil behandle i næste kapitel. I denne tale ligger hemmeligheden til kvindens tjeneste og genoprettelse og sejr:

»Da sagde Gud Herren til slangen: »Fordi du har gjort dette, være du forbandet blandt alt kvæget og blandt alle markens dyr!

På din bug skal du krybe, og støv skal du æde alle dit livs dage! Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!«

På samme måde som Gud har givet manden et stort ansvar og nedlagt evner og gaver i ham, som han skal bruge og stå til ansvar for, har Gud givet kvinden en helt speciel opgave og et stort ansvar, som alle kvinder må gå ind i, og som vi skal stå til regnskab for ind for Gud:

»Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden«, sagde Gud til slangen, »mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved,og du skal hugge den i hælen!« Hvis kvinden samarbejder med Gud i denne Hans beslutning, skal vi få lov at se store og herlige ting ske i vore liv!

Slangens straf

I sin straf over slangen udtalte Gud fire ting i 1. Mosebog 3: 14-15, som vi skal huske:
1. Slangen blev forbandet alle sit livs dage.
2. Gud satte fjendskab mellem slangen og kvinden.
3. Gud satte fjendskab mellem slangens sæd og kvindens sæd.
4. Kvindens sæd skulle knuse slangens hoved.

Hvis alle kvinder ville samarbejde med Gud i den plan, Han udtalte om slangens fremtid, ville verden se helt anderledes ud. Desværre er mange kvinder i tidens løb gået over på slangens parti. Derfor kan kvinder forårsage større skade end mænd med det, de gør og siger, fordi de ofte vælger at samarbejde med Guds fjende, Djævelen, i stedet for med Gud.

Jeg vil derfor her lægge mig selv og alle mine medsøstre på hjerte at lære af Ordet, hvad Guds plan er, og jeg vil opmuntre alle kvinder til at gå ind i Guds plan og samarbejde med Ham.

Hvordan?

1. Slangen blev forbandet alle sit livs dage!

I alt, hvad vi gør, må vi have for øje, at slangen er forbandet af Gud, og at Gud har magt. Han er Herren!

Når Gud bor i vore hjerter ved troen på Jesus, er Han stærkere end slangen. Den tro og forvisning vil gøre os stærke og målbevidste. Vi har intet at frygte. Når Gud er for os, kan ingen være imod os.

Vi må blot med en ydmyg ånd og fulde af tro på dette skriftsted være eet med Guds ord, lytte til det og adlyde det.

2. Gud satte fjendskab mellem slangen og kvinden.
At Gud gjorde dette, viser sig tydeligt ved, at enhver kvinde reagerer meget hurtigt, når »slangen« dukker op i tilværelsen for at friste og ødelægge.
Alle kvinder, uanset om de har en personlig tro på Gud eller ej, har denne bedømmelse nedlagt i deres natur som en nådegave fra Gud. Man kalder det »den kvindelige intuition«, men jeg tror, det er en evne og følelse, Gud fra Edens have har nedlagt i enhver kvinde, så den kan bruges og blive til velsignelse for alle kvinder, som er oprigtige og sandhedskærlige.
Mange Kvinder mærker ofte lang tid før manden, når der er noget forkert i en situation, og hun er parat til at kæmpe imod det onde så godt, hun formår.
Jeg vil ønske, at denne bog må medvirke til, at mange kvinder vil vågne og lytte til den indre stemme, Gud i sin store nåde har nedlagt i os.
Så kan vi være med at advare mod det onde og værne vore familier, vore menigheder og vort land.
Det vil virkeliggøre Guds straf over Satan, at kvinder hader det onde og går imod det onde.

3. Den tredie ting, Gud straffede slangen med, var, at Gud satte fjendskab mellem kvindens sæd og slangens sæd.
Hvis kvinden lever i troen på Guds ord, vil alt, hvad hun føder frem i sit liv, kunne være med til at knuse det, slangen føder frem.
Hun kan have en utrolig stor indflydelse på sine omgivelser »bag kulisserne« med sin forbøn og påvirkning i ord og handling. Jeg taler ikke blot her om de børn, hun på en naturlig måde føder, men hun »føder« gerninger og ord gennem sit liv, som har en utrolig stor virkning på alle menneskers tilværelse.
Hun har fået et meget stort ansvar, hvad enten hun er gift eller enlig. Det er vigtigt, hun forstår, at det ikke er ligegyldigt, hvad hun føder frem i sin daglige tilværelse. Det er Guds plan, at hun skal følge Guds Ånds røst i sit indre, så det hun føder, ikke bliver til venskab, men til fjendskab mod slangen.

Går hun over på fjendens parti, kan slangen bruge kvinden mere end manden, fordi hun har fået en nådegave og følsomhed fra Gud, som manden ikke har.
Derfor bruger okkulte bevægelser mest kvinderne som medier i deres afgudsdyrkelse. Djævelen har hele tiden kendt kvindens følsomhed.
Men går hun ind i sine opgaver med en stærk tro på Guds nåde og virkekraft og overgiver sig til Ham af hele sit hjerte, kan hun med en ydmyg, oprigtig ånd være med til at vende op og ned på mange ting ved at påvirke sit hjem, sin familie, sin arbejdsplads, sin kirke og hele sit samfund.

4. Da vil den sidste straf over slangen træde i kraft. Hendes sæd skal knuse slangens hoved.
En kvinde, der lader sig fylde af Guds ord, og som med hele sit liv er overgivet til Gud, vil blive brugt til at tilintetgøre Djævelens gerninger. Dette har Gud bestemt!
Fordi Satan forførte kvinden, skal han også opleve Guds straf på en speciel måde gennem kvindens sæd.
Vi vil senere se på, hvordan dette skete i Det gamle Testamente. Men i Det nye Testamentes tid, som vi nu lever i, og hvor vi som kristne er Jesu brud, er mulighederne så store, at vi må satse alt på at samarbejde med Gud.
Når vi tager imod Jesus Kristus ved tro i vore hjerter, bor Gud Fader med sin Ånd og sit ord i vore hjerter, og vi kan da være med til at tilintetgøre Djævelens gerninger:
»Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.« Johs. 14:23.
Dette ord er et af de stærkeste ord i Bibelen for mig. Jeg synes, det er det største under, der kan ske, at Gud selv vil tage bolig i små menneskehjerter og bruge os til velsignelse.
Guds hovedmål med dommen over Satan allerede i Edens have var, at Jesus Kristus en dag skulle fødes, og Han, kvinden Marias søn, skulle komme til at knuse Satans hoved ved at give sit liv for hele menneskeheden på Golgata.

Da Jesus sejrede over døden og opstod af sin grav på den tredie dag, var al Satans magt brudt, og han blev stillet frem åbenlyst for alle magter og myndigheder som magtesløs.
Ved troen på Jesus Kristus, Guds Søn, er der fuld genoprettelse for hele menneskeslægten. Priset være Gud, vor Fader og Skaber!
Det har frydet mit hjerte at læse Det gamle Testamente igennem og se, hvordan Gud målbevidst fulgte sin plan, helt fra straffen over slangen blev udtalt i Edens have og til vor tid. Han brugte kvinden til at føde en slægt frem, der kunne være Jesu forfædre.
Der er mange beretninger i Bibelen, der giver os et fantastisk billede af kvinder, der blev brugt af Gud for at fuldføre Hans plan. De var ikke fuldkomne kvinder, men de havde det rette hjertelag, og det viser os, at Gud bruger almindelige mennesker for at fuldføre sin vilje.
Det vigtigste for os, når vi ønsker, at Gud skal bruge os til velsignelse, er, at vi er stærke i troen på Guds ord, at vi er 100% overgivet til Ham, og at vi har en ydmyg, oprigtig ånd og indstilling i vore hjerter.
Jeg vil nu vise dig noget meget fantastisk i Guds ord, som vi kan lære af. Gud har nogle principper, Han handler efter, og som Han ikke viger fra. Vil vi lykkes med vore liv og opfylde den plan, Gud havde, da vi blev født, må vi leve efter Guds principper.
Vi har en levetid på 70-80 år eller måske lidt mindre eller mere, og det er vigtigt, vi bruger denne kostbare tid rigtigt.
Jeg har altid syntes, det måtte være det forfærdeligste af alt at stå for Guds ansigt en dag og opleve, at Han ikke kender mig. Jeg har derfor besluttet at indvie mig til Gud hver eneste dag og gøre alt det, Han lægger på mit hjerte at gøre.
Jeg elsker at læse i Det gamle Testamente, fordi Guds principper hele tiden kommer frem der, og Jesus er gemt mellem linierne helt fra Mosebøgerne til Åbenbaringsbogen.
Efter at have set Guds principper i Ordet, vil jeg gerne dele dette med mine medmennesker, og det er min inderlige bøn, at

også du, min ven, som læser dette, må indvie dig til Gud og fuldføre den plan, Han har med dit liv.

De ufrugtbare

Gennem hele Guds hellige ord ser vi, at når Gud skal føde noget guddommeligt og profetisk frem, sker det gennem små mennesker, som ikke kan så meget i sig selv.
Efter faldet i Edens have begyndte Gud et helt nyt kapitel i menneskehedens historie. Hans plan om at have fælleskab med os i fred og harmoni, var mislykkedes ved Eva og Adams fald, men Gud opgav ikke af den grund.
Han ville føde en slægt frem, som ville tilbede og ære Ham i Ånd og sandhed.
Men denne slægt kunne kun fødes frem ved et Guds mirakel. Mennesker var syndige og besmittede. Derfor måtte det, der skulle fødes til Guds ære, fødes ved Guds kraft.
Denne slægt måtte fødes frem gennem kvinder, der ville lade Guds Ånd virke i deres liv. Og jeg synes, det er en demonstration fra Gud imod al Satans vælde, at kvinden, som slangen bedrog, nu skulle bruges af Gud til at føde noget helligt frem. Og en dag skulle kvindens sæd knuse slangens hoved. Hvilken triumf!
Det må få os til at prise og tilbede Gud! Guds princip er altid: »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd skal det ske!« Kvinden er det svage køn på mange måder. Men Gud vil lade Helligånden komme over hende, så noget stærkt fødes.
Alt det, der bliver presset frem af mennesker, bliver menneskeværk, og mennesker tager æren for det. Men det, der er født af Gud, er helligt og skal bruges til at herliggøre Hans store navn.
Vi skal se gennem denne bog, hvordan Gud udvælger det, som intet er, til at føre sin vilje igennem.

Små mennesker bliver mægtige redskaber i Guds hånd, og vi har fået dem i vor Bibel som inspirerende eksempler, så også vi kan få tro til Gud gennem at læse om dem.
Gud bruger også i dag små mennesker, som vil lade sig lede af Ham, til at føde Hans værk frem i verden.
Gud vælger altid den mest uværdige, uduelige og ydmyge til at gennemføre sin vilje. Der igennem bliver Han alene herliggjort og tilbedt!

Da Gud begyndte sin plan med at føde den slægt frem, som skulle herliggøre Hans navn og være med til at knuse slangens hoved, valgte Han en ufrugtbar kvinde.

Saraj
var næsten 100 år, da Gud gav hende og Abram forjættelsen om, at de skulle få Isak, og at Guds løfter skulle være over denne dreng.
Det umulige blev muligt.
Et Guds mirakel skulle der til, og Gud gennemførte sin plan gennem kvinden Sara.
Jeg vil senere komme tilbage til hver af de kvinder, jeg nævner her. Jeg vil blot gerne nævne dem sammen først, fordi det har talt stærkt til mig, når jeg har læst i Bibelen om, at det netop var de ufrugtbare kvinder, Gud brugte til at føde det guddommelige frem.
De bliver omtalt som smukke kvinder, og jeg tænker hele tiden på Jesu brud, når jeg læser om dem.
Disse ufrugtbare kvinder fødte alle ved et Guds under stærke mænd, som skulle lytte til Guds ord og adlyde Guds røst! Disse mænd skulle formidle Guds ord og vilje til efterslægten og alle være et forbillede på Den nye Adam, manden efter Guds hjerte, som ville gøre Guds vilje.

Rebekka
var ufrugtbar, men hun fødte Jakob, som senere skulle blive til Israel. Jakob blev stamfader til alle Israels tolv stammer. Han

var også et ufuldkomment menneske med en meget stærk vilje, men Gud fik dannet og formet ham efter sin hellige vilje.

Rakel
var ufrugtbar, men hun fik efter lang tids venten nåde fra Gud til at føde Josef. Josef blev et fantastisk billede af Jesus for hele slægten.
Gennem Josef fik Gud ført den slægt videre, som skulle gennemføre Hans planer.
Adam ville ikke lyde Herren, men de mænd, der bøjede sig under Guds ord, blev til en velsignet slægt.

Samsons mor
var også ufrugtbar. Gennem hende blev Samson, en nasiræer, født. Hans historie kan vi lære meget af. Gud brugte Samson til at demonstrere Guds overnaturlige kraft, men da han blev svag ligesom Adam, ødelagde han Guds plan.

Hanna
var ufrugtbar, men ved indtrængende bøn og hengivelse til Gud fik hun lov at føde Samuel, som blev en mægtig Guds mand. Jeg elsker beretningen om Hanna, og jeg glæder mig til at fortælle dig mere om hende og de principper, Gud brugte i hendes liv, for at føde det profetiske frem.

Elisabet
var ufrugtbar, men Gud havde set til hende og hendes mands rene hjerter. De to mennesker kunne Gud bruge, og Elisabet blev den kvinde, der skulle føde Johannes Døberen.
Johannes blev den, der banede vej for Jesus, og Elisabet jublede og tilbad Gud, fordi hun fik lov at føde Johannes til verden.

Maria
Da Jesus skulle fødes gennem en kvinde, valgte Gud en jomfru, som aldrig var blevet berørt eller besmittet af et menneske.

Guds Helligånd befrugtede ved et stort mirakel Maria, så hun kunne føde verdens frelser til jorden. Det er det største under, der er sket gennem et menneske!
Helligånden kom over Maria, og hun blev frugtsommelig, og hun fødte Jesus, Guds Søn, til jorden. Han blev den fuldkomne Adam! Han er eet med sin Fader og gør kun det, Faderen siger, Han skal gøre. Han er vort forbillede.
Der er mange mænd i Det gamle Testamente, som kan sammenlignes med Jesus Kristus. De blev født af kvinder, og til Guds ære virkede Helligånden gennem deres liv.
Men Jesus er den fuldkomne, og ved troen på Ham sker den største fødsel, et menneske kan opleve! »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud!« Johs. 1: 12-13.

Du og jeg
kan ved troen på Jesus Kristus blive fyldt med Hans Ånd, så også vi kan føde noget guddommeligt og profetisk frem. Her gælder det ikke blot kvinder, for i troen på Kristus er der ikke forskel på mand og kvinde (Gal. 3:28).
Vi kan alle »føde« Guds gerninger frem gennem vort fællesskab med Ham.
I Det gamle Testamente kom Guds Ånd over enkeltpersoner, så der skete et mirakel i deres liv, og de fødte og førte Guds plan igennem.
I dag er Helligånden udgydt over alt kød, d.v.s. over hvert eneste menneske. I Ap.Gern. 2 står der om vor tidsalder, at Helligånden blev udgydt over sønner og døtre, mænd og kvinder, unge og gamle, trælle og frie, og de talte i nye tunger og priste Gud. De fortalte om Guds store gerninger, og tusinder blev frelste gennem det, de hørte og så.
Enhver, der lukker sit hjerte op og tror på Jesus som Guds Søn og hele verdens frelser, får Guds gode Helligånd ind i sit hjerte.Ved tro og hengivelse til Gud, Herren, kan Helligånden i dag virke gennem små mennesker, så vi føder Guds gerninger

frem i vor hverdag. Derfor må vi lade os fylde af Helligånden igen og igen, så det, vi gør, ikke er vore egne krampagtige præstationer, men Guds nådes værk igennem os.
De børn, vi føder, rent menneskeligt, kan vi overgive til Gud helt fra moders liv, og de kan blive Guds redskaber gennem deres liv og tjeneste. Har du ikke overgivet dine børn til Gud, så gør det snarest.
Men Gud ønsker at føde *gerninger* igennem os alle.
Disse gerninger er frugter i vore liv, som vidner om Gud og får andre mennesker til at se Guds herlighed. Også her udvælger Gud dem, der mener, de ikke kan nogenting, og som føler sig ringe og uværdige. Han vil herliggøre sit hellige navn gennem os alle. Det er ikke de mange gerninger, vi selv kan præstere, der vidner så stærkt om Gud, men det, der er født frem ved fællesskab med Ham og Hans Ånd, bruger Han til et stærkt vidnesbyrd.
Derfor vil jeg ønske af hele mit hjerte, at det, du læser her, må give dig tro og få dig til at indvie dig til Gud, så du dagligt lever i Hans nærhed og lader dig fylde med Ånden og Ordet. Så ved jeg, Gud vil lade mirakler ske i dit liv, så du ikke har levet forgæves, men Han har fået en del af sin plan gennemført gennem dig i den tid, du får lov at leve.
»Jubl, du golde, der ej fødte, jubl og fryd dig, du uden veer! Thi den forladtes børn er flere end hustruens børn, siger Herren.« Esajas 54:1.
Jeg taler med mange, som synes, deres liv har været spildt og meningsløst. Men det er aldrig for sent at indvie sig til Gud og blive »befrugtet« af Hans gode Helligånd. Gud bruger alle, der vil leve nær hos Ham, for at alle mennesker må se Hans herlighed og opleve Hans forunderlige kærlighed.
Læs løfterne til Israel i hele kapitel 54 i Esajas. Herren siger om alle løfterne:
»Dette er Herrens tjeneres lod, den retfærd, jeg giver dem!« (vers 17)
Vi skal nu se på nogle meget spændende kvinder i Det gamle Testamente, som Gud gav os som forbilleder.

Deres gerninger og liv viser os, hvordan Gud har lagt en plan, og Han gennemfører sin plan gennem mennesker. Kvinden er det svageste køn, rent fysisk. Derfor valgte Gud kvinden til at føde menneskeslægten frem. Han vælger det svage, for at Hans kraft kan fuldkommes i magtesløshed.
Vi skal se, at Gud havde sat fjendskab mellem kvinden og slangen, og hvordan hendes sæd også dengang var med til at knuse slangens hoved og tilintetgøre Djævelens gerninger.
Guds principper er de samme gennem hele Hans ord. Og Hans ord skal bestå til evig tid!

En ny slægt

I 1. Mosebog kap. 15 til kap. 23 læser vi Saras historie.
Sara var et almindeligt menneske, men når vi læser om hendes liv, ser vi, at hun både kan være et billede på Maria, der skulle føde Jesus, Guds Søn, til jorden og et billede på os, som tror på Jesus.
Vi kan lære af Saras liv, hvordan vi skal gøre for at lykkes i vort gudsliv, og hvordan vi *ikke* skal gøre.
Hun viser os, hvordan Gud kalder, former og danner os, så vi kan blive en Jesu Kristi brud, der kan føde noget guddommeligt frem ved Guds kraft.
Sara må have haft tro på Guds ord sammen med sin mand Abraham, da Gud kaldte ham ud fra familie, land og trygge forhold for at gå, hvor Gud ledte ham.
Abraham hørte Guds ord og bud, og Sara var villig til, sammen med sin mand, at være lydig mod Guds kald.
Dette samarbejde mellem mand og kvinde kan vi lære noget af. Vi hindrer ofte hinanden. Derfor tror jeg, der sker så lidt inden for kristenheden.
Det var manden, der fik løftet fra Gud om afkom, men det var kvinden, der skulle føde barnet. Sara var 90 år og Abraham 100 år, da Gud talte om sønnen, de skulle få, som skulle blive til rig velsignelse. Men det var helt klart, at der måtte et Guds under til, for at denne søn kunne fødes.
Når vi er gået ud i tro på Guds vej, er det helt sikkert, at Gud vil tale til os og føde noget gennem vore liv.
Men det må ske ved Guds indgriben i vore liv.

I kap. 17:15-16 får Sara et løfte om, at Gud vil velsigne hende, og at hun skal blive til et stort folk, og at konger skal nedstamme fra hende!
Både Sara og Abraham var vantro i første omgang. De troede, Gud ville fuldkomme sine løfter på en menneskelig måde gennem trælkvinden Hagar. Men Gud ville gøre det umulige! Han havde valgt en umulig situation for at vise sin magt.
Hver gang, jeg læser dette, får jeg tro. Gud vælger også i dag små umulige mennesker i umulige situationer, og Han ønsker at føde sit værk gennem os!
Dette er et ord til den kristenhed, som Gud i dag kalder ud på trosvandringen sammen med Ham. Vi vil så gerne tjene Gud, og vi gør en masse i egen kraft, fordi vi ikke har tro og tid til at vente på Gud.
Det var kun gennem Isak, Guds eget værk, Han kunne herliggøres, og det er kun gennem det, Gud selv føder gennem os, Han kan fuldføre sin plan og herliggøre sit navn.
Sara lyttede til Guds løfter og lo!
Da Herren spurgte, hvorfor hun lo, løj hun! Hun løj, fordi hun frygtede, står der i kap. 18: 9-10.
Når vi lytter til Guds forjættelser, ler vi måske også og trækker vantro på skuldrene. Vore mindreværdskomplekser og den danske »Jantelov« siger os, at vi endelig ikke skal tro, vi er noget.
Men Gud ser! Og Gud ved, hvad vi tænker. Han hører også, når vi lyver! Alt ligger blottet og udspændt for Hans øjne.
Men i sin store nåde arbejder Han videre med os.
Efter lang tids venten og Saras og Abrahams kommen til kort og mislykkede gerninger, fuldførte Gud sin plan gennem Sara. Hun fødte Isak!
I kap. 20 læser vi om, at Abraham kludrede i det. Sara var så smuk som 90 årig, at Abraham var bange for, at kong Abimelek og hans mænd ville slå ham ihjel for Saras skyld! Men Gud viste sin mægtige magt til at beskytte Sara fra at blive besmittet af synd. Gud sagde, at den, der ville røre Sara, var dødsens!
Hvilken omsorg! Gud ville fuldføre sin plan gennem Sara. I renhed skulle hun føde løftessønnen.
Selv om vi er ufuldkomne og kludrer i det mange gange, ser

Gud dog til vore hjerter, og Han vil beskytte sit folk, Jesu Kristi brud. Han vil herliggøre sit hellige navn gennem alle, som tror på Ham.
I vers 16 sørger Gud for, at Sara får fuld oprejsning af mennesker. Abimelek betaler en mægtig godtgørelse for alt, hvad der er tilstødt Sara.
»Hermed har du fået fuld oprejsning!« siger han til Sara.
I vers 18 får hun fuld oprejsning af Gud. Herren havde tillukket hvert moderliv i Abimeleks hus for Abrahams hustru, Saras skyld. Guds øjne hviler også på os, og Han vil gøre alt for at værne sit udvalgte folk.
Det, Gud har lovet, det vil Han gøre, og det, Han har sagt, det står Han ved. Derfor er det så vigtigt at leve i Hans ord og stå fast på det uden at tvivle:
»Herren så til Sara, som han havde lovet, og Herren gjorde ved Sara, som Han havde sagt, og hun undfangede og fødte Abraham en søn i hans alderdom, til den tid, Gud havde sagt ham.« Kap. 20:1-2.
Gennem denne fødsel blev grunden lagt til det folk, der skulle føde Israel frem, og gennem denne fødsel lagdes grunden til, at kongernes Konge, Jesus Kristus, kunne fødes.
Løftet, der blev givet Eva i Edens have, stod fast gennem Isaks fødsel, og ved denne fødsel var kvinden Sara med til at knuse slangens hoved. Gennem hendes sæd skulle Guds plan fuldføres.
Da trælkvinden, Hagar, fødte Ismael, var det et billede for os på kødets gerninger og frugter. Da Sara fødte Isak, var det et billede for os på, at det, Gud føder frem ved sin mægtige indgriben, vil føre til sejr over fjenden.

Kvinde med den rette kvalitet

Da Abraham skulle finde en kone til Isak mange år senere, var det ham meget magtpåliggende, at Isak fik den rette brud med de rigtige kvaliteter.
Hele 1. Mosebog 24 handler om, hvordan Gud hjælper Abrahams tjener at finde den rette brud til Isak for at føre slægten videre, og for at Guds løfter kunne blive fuldført.
Tjeneren blev ført til Rebekka.

Når vi læser kapitlet om Rebekka, ser vi, at Gud hele tiden arbejdede efter de principper, Han lagde for Eva i Edens have. Det var ikke en hvilken som helst kvinde, der kunne føde Guds folk frem. Gud valgte en kvinde, som var helt efter Hans hjerte, og som ville være Satans fjende. For kun en sådan kvinde kunne være med til at knuse slangens hoved.
I Guds rige i dag er det heller ikke hvem som helst, der føder Guds værk frem. De rette kvaliteter må være til stede i os, for at Helligånden kan virke i os, så vi kan føde Guds vilje frem. Rebekka var ydmyg og meget stærk. Hun var uden frygt, og hun var villig til at tjene. Hun var et stærkt billede på Jesu Kristi brud, som villigt gjorde det, Helligånden ville, hun skulle gøre. Da Abrahams tjener så Rebekka, vidste han instinktivt, at hun var den stærke, ydmyge kvinde, der kunne føde Israel frem, og som kunne blive en værdig moder til den mand, der blev fader til Israels tolv stammer.
Da Rebekka blev frigivet fra sit hjem for at drage med tjeneren hen for at blive Isaks brud, velsignede hendes familie hende med nogle løfter, som var profetiske:
»Måtte du, vor søster, blive til ti tusind tusinder, og måtte dit afkom indtage sine fjenders porte!« (vers 60)
Løfterne, som Gud havde givet Sara og Abraham om, at de skulle blive talrige som stjernerne på himlen, skulle overføres på Rebekka.
Hendes familie vidste ikke dette, da de udtalte velsignelsen over hende. De vidste heller ikke, at det netop var Guds forudfattede plan, at kvinden skulle knuse fjenden gennem det, hun fødte. Det, Gud har forudsagt, kommer til at ske, og det er min inderlige bøn, at også du, som læser, må lære af Rebekkas historie, hvordan du knuser fjenden og kommer til at føde Guds vilje frem i dit liv.

Tvillinger

Da Rebekka blev ført til Isak, opstod der med det samme en dyb kærlighed imellem dem. Isak var fyrre år, da han fik Rebekka som sin kone, men der gik tyve år, inden Rebekka fødte et barn!

Lige som hos Sara måtte der et Guds under til, for at Rebekka kunne blive frugtsommelig. Det, der skulle fødes frem, skulle fødes ved bøn og ved et mirakel, som Gud kunne få ære af.
»Men Isak bad til Herren for sin hustru, thi hun var ufrugtbar; og Herren bønhørte ham, og Rebekka, hans hustru, blev frugtsommelig.« 1. Mos. 25: 21.
Når jeg læser dette og meget andet i Det gamle Testamente, må jeg fryde mig over Guds ord. Hans planer bliver gennemført, selv om der går lang tid hen, og Han arbejder gennem små mennesker. Gennem hele Ordet bruger Gud de samme principper, og mellem alle linierne ser vi Jesus og Hans brud.
Jeg må ofte knuge Guds stærke ord ind til mig og græde af glæde over det. Vi er ikke efterladt uvidende og faderløse. Guds ord er en lygte for vor fod og et lys på vor sti. Guds Ånd vil åbenbare Ordet for os, så vi kan følge Guds principper. Er vi ydmyge af hjertet og overgivne til Helligånden, vil Gud føde sit værk gennem os, og ved bøn vil det umulige blive muligt også i vore liv.
Rebekka var ufrugtbar, men ved bøn blev hun frugtbar! Halleluja! Der skete dog det mærkelige med Rebekka, at hun havde tvillinger under sit hjerte!
Hun skulle føde to drengebørn, og Gud fortalte hende i vers 23 hvorfor:
»Da svarede Herren hende: »To folkeslag er i dit liv, to folk skal gå ud af dit skød! det ene skal kue det andet, den ældste tjene den yngste!«
Esau og Jakob blev født, Esau først og siden Jakob.
Esau var stærk og en dygtig jæger og tilsyneladende et rigtigt mandfolk. Hans far elskede ham og var stolt af ham.
Jakob var en fredsommelig mand, som boede i telt, og han var sin mors yndling.
Da han en dag havde kogt en ret mad, fik han listigt lokket Esau til at sælge ham førstefødselsretten for en ret linser. Esau var frygtelig sulten, og på grund af en ret mad og for at tilfredsstille sin legemlige sult, lod han hånt om sin førstefødselsret!
Jeg har tit undret mig over, at Gud kunne velsigne Jakob, når

han bar sig sådan ad. Men senere har jeg set en dybere mening i denne beretning og de tidligere beretninger om kvinderne, der fødte:

Eva fødte to sønner, som var meget forskellige. Den ene, Kain, var kødelig og selvisk. Derfor kunne hans offer ikke behage Gud. Den anden, Abel, var en mand efter Guds hjerte, og hans offer behagede Gud.
Den kødelige bror var i strid med den åndelige bror, og han slog ham til sidst ihjel.

Sara »fødte« gennem sin trælkvinde en søn, og senere fødte hun selv en søn efter Guds hjerte. Disse to mænd og deres efterkommere var og er stadig i strid med hinanden.

Nu ser vi Rebekka føde to sønner, som er lige så vidt forskellige som de foregående brødre. Den ene, Esau, er ligeglad med sin førstefødselsret og følger sine kødelige tilbøjeligheder. Den anden, Jakob, er svag men dog stærk, og Gud har på forhånd set nogle kvaliteter i Jakob, som Han kan bruge.

Gud tillader også i dag, at det, vi som mennesker føder frem, har to sider. Vi kan alle vælge, hvilket »barn« vi vil elske.
Guds ord siger, vi skal give det ædle, ej det uædle vækst.
Når vi læser, hvorledes Rebekka hele tiden hjalp Jakob og ved list fik Isak til at velsigne Jakob fremfor Esau, kan vi i første omgang undres over den måde, det blev gjort på. Men der er en dybere mening i disse kapitler.
Rebekka handlede ud fra de løfter, Gud havde givet hende, da hun bar de to drenge under sit hjerte. Hun så, at den ældste, Esau, kuede Jakob, den yngste, som Gud havde sagt, det ville ske. Og hun vidste, at den ældste ville komme til at tjene den yngste, som Gud havde sagt.
Derfor fremelskede hun Guds vilje gennem Jakob.
I alt, hvad vi gør som mennesker, er der to tendenser. Den kødelige, egoistiske menneskenatur ligger i os alle, og vi er ofte

parat til at sælge vor forbindelse med Gud og Hans velsignelse for en »ret linser«.
Vor selviskhed er »det ældste barn« i os. Det er den vilde jægernatur i os, der styrer vore tanker og handlinger. Men samtidig har Gud nedlagt noget guddommeligt i os. Selv om vi er små og svage, kan vi vælge at give det ædle vækst i vore liv. Jakob måtte igennem en lang smertefuld vandring, før han blev den mand efter Guds hjerte, som han var bestemt til at blive, men han blev det tilsidst.
Gud kunne bruge denne svage, listige mand og gøre ham til en ydmyg tjener, som kom til at fuldføre Herrens plan.
Rebekka blev som kvinde brugt til at føre Jakob ind på det rette spor. En mor har et stort ansvar.
Som Jesu brud har vi også et stort ansvar for det, vi føder frem. Mange gamle kirkesamfund, som havde førstefødselsretten, har gennem tiderne solgt dette dyrebare til fordel for verdslige ting.
Mange af farisæerne og de skriftkloge, som havde hele Guds ord og Hans løfter at gå efter, solgte deres førstefødselsret. Et ringe, umyndigt folk af ulærde mænd og kvinder fik denne ret ved troen på Jesus Kristus, og Gud bruger til stadighed det lille og ringe for at herliggøre sit navn, mens det, som er noget i egne tanker og fremhæver sig selv, bliver til skamme.
En dag vil »den yngste« komme til at regere over »den ældste«. Når Jesus kommer med alle sine hellige for at regere i tusind år, vil mange af dem, der burde have været ved Jesu side, blive til skamme, og de må bøje sig under Kristus og hele Hans hærskare af ydmyge tjenere.
Vi læser om Esau i kap. 26: 34, at han til sidst giftede sig med en hetit. Det var en stor hjertesorg for Isak og Rebekka, står der. Esau gik ud i hedenskabet.
Jakob fik den rette hustru, som vi senere skal læse om. Men lad os lære af dette, hvor vigtigt det er at have de rette motiver, det rette hjertelag i det, vi gør.
Den hovmodige står Gud imod, men den ydmyge giver Han nåde!

Tredie generation

Da Jakob kom i den giftemodne alder, var det meget magtpåliggende for hans moder Rebekka, at han fik den rette hustru. Rebekka var blevet brugt på en stærk måde, for at Guds værk måtte lykkes gennem slægten.
Det ser ud, som om Rebekka har alt for stor magt i ægteskabet med Isak, men i den jødiske kultur er det kvinden, der bærer det store ansvar for slægtens videreførsel og påvirkningen på børnene ved den opdragelse, de får.
Et barn, der har en jødisk far og en hedensk mor, bliver ikke regnet som jøde, men et barn, der har en hedensk far og en jødisk mor, regnes som jøde. Man siger i jødedommen, at kvinden er den, der fører jødedommen videre, fordi det er hende, der har den største påvirkning på hjem, børn, mand og familiemedlemmer. Det viser sig også i Rebekkas tilfælde.
Gennem den svage men fredsommelige Jakob og den handlekraftige Rebekka ville Gud stadfæste sin tale til Djævelen: Slangen skulle blive hadet af kvinden og besejret ved kvindens afkom.
Rebekka havde forårsaget, at Jakob fik førstefødselsretten, og at han fik sin fader, Isaks velsignelse. 1. Mos. 27.
Hun advarede også Jakob, så han undgik Esaus hævn.
I kapitel 28 bruger hun igen sin indflydelse, så Jakob ikke gifter sig ind i en hedensk familie.
For os kan det, hun gør, se ud som kvindelist, men hun følger sit hjertes overbevisning og lader sig bruge af Gud til at gennemføre en nøje plan med Jakobs liv.

I kapitel 28 får Jakob sin fars velsignelse til at drage ud for at finde sig en hustru blandt Kanaans døtre.
Isak siger i vers 2:
»Drag til Paddan-Aram, til din morbroder Betuels hus, og tag dig der en af din morbroder Labans døtre til hustru!«
Da Jakob drog af sted i lydighed mod sin far, overnattede han i Betel. Der fik han et møde med Abrahams og Isaks Gud, og de løfter, disse to stærke mænd havde fået af Gud, blev nu overført til Jakob.
Der gav Gud Jakob store løfter for fremtiden, og Jakob gav Gud store løfter.
Da Jakob senere mødte Labans datter Rakel, blev han med det samme klar over, at hun var den eneste ene for ham. Han elskede hende, og det var efter Guds plan.
Rakel var den kvinde, Gud havde udvalgt til Jakob. Hendes sæd skulle knuse slangens hoved!
Derfor blev der med det samme en kamp i åndeverdenen.
Satan brugte den stærke Laban til at forsinke Guds værk.
Laban ville hellere bortgifte sin ældste datter, Lea, som ikke var så smuk. Derfor brugte Laban en bedragerisk plan, så Jakob efter syv års arbejde for Rakel i stedet for blev gift med Lea.
Jakob holdt dog fast ved, at det var Rakel, han ville have, så han gik ind på at arbejde yderligere syv år for at få Rakel til hustru.
Prøv at læse hele historien igennem, og du vil se, hvordan mennesker forsinkede Guds plan.
Ved menneskelig list og ved kødelige påfund blev en lang række børn født, som jeg ikke tror var efter Guds overordnede plan.
For Jakobs skyld vendte Gud dog alt dette til det gode, og han forbarmede sig i sin store nåde over Lea og hendes børn og alle de andre børn, der blev født i Jakobs hus.
Guds plan var gennem Rakel at føde en søn, Josef, som skulle blive et billede på Kristus.
Hele denne historie genspejler det, vi møder i vore egne liv og i hele kristenhedens historie:
Vi ser igen, at Gud vil føde noget guddommeligt og profetisk gennem os, når vi er overgivet til Ham.

Vor fjende, Satan, bruger den svagelige menneskenatur i os selv, og han bruger andre menneskers påvirkning, så vi hele tiden bliver forsinket i at leve det liv, Gud havde tiltænkt os og sin menighed.
I sin store nåde forbarmer Gud sig over os igen og igen og vender det, vi gør og oplever, til velsignelse for os for til sidst at gennemføre det, Han havde tænkt med vore liv.
På samme måde, som Laban ville presse sin vilje igennem, møder vi mennesker, der vil hindre os i at gøre Guds vilje.
På samme måde som Lea og Rakel lod deres trælkvinder føde børn til Jakob, for at de kunne have noget at rose sig af overfor deres mand, vil vi hele tiden presse »fødsler« igennem af gerninger, som er vore egne påfund, for at tilfredsstille os selv og Gud.
Men jo mere vi overgiver os til Gud i et inderligt fællesskab med Ham i bønnen og Ordet, vil Han føde noget igennem os, som genspejler Kristus.
Vi kan vælge at fortsætte livet i egen kraft og at følge menneskers påvirkning, men den, der stædigt holder fast ved, at det, Gud har nedlagt i hjertet, skal sejre, vil få lov at opleve at føde noget profetisk frem i livet.
Men det kræver tro og udholdenhed at gøre Guds vilje og opnå det, der er forjættet! Hebr. 10:36.
Da Jakob endelig efter fjorten års slid blev gift med Rakel, viste det sig, at hun var ufrugtbar!
Som Sara og Rebekka behøvede et Guds mirakel i deres liv for at kunne føde det profetiske barn frem, var det med Rakel.
Efter en meget lang ventetid og mange kvaler, lod Gud underet ske som svar på inderlige bønner:
»Så kom Gud Rakel i hu, og Gud bønhørte hende og åbnede hendes moderliv, så hun blev frugtsommelig og fødte en søn; og hun sagde: »Gud har borttaget min skændsel!« 1. Mos. 30:22-33.

Josef blev født!
Når du læser hele Josefs historie igennem, vil du se Jesus Kristus igennem ham og hans liv.

Han var højere elsket af sin far end alle de andre brødre, og han blev sendt til sine brødre med hjælp. Gud gav ham en åbenbaring om, at han skulle blive en stor leder, og at alle hans brødre skulle komme og bøje sig for ham, men hans brødre ville ikke høre tale om det. De ønskede at slå ham ihjel. Hans kappe blev dyppet i blod, og han blev hånet og spottet, fristet og plaget. Han kom dog til sidst til at redde sine brødre!
Deres skændsel blev borttaget gennem ham. Han kom til at mætte sine sultne brødre og sin far, ja hele folket.
Hans ydmyghed gjorde ham stærk, så han til sidst blev den store leder, som Gud havde bestemt ham til at være. Hans navn Josef, betød: Min skændsel er borttaget!
Kristus var Guds højt elskede, salvede Søn, som var bestemt til at blive den store leder, kongernes Konge og herrernes Herre. Han kom til sine egne for at hjælpe dem, men de forkastede Ham og ville slå Ham ihjel. Døden kunne ikke holde Ham, så Han opstod, og gennem Hans død og opstandelse er vi blevet reddet. Vor synd er borttaget, og Han mætter os med sit ord. Gennem Kristi fødsel sejrede Gud over Satan. Gennem Kristus blev Gud herliggjort, og vor skændsel blev borttaget! Halleluja!
Det var dette herlige billede, Gud ville vise gennem Josefs liv. Det er fantastisk at se, hvordan Gud gennem hele Det gamle Testamente viser hen til Kristus.

En ny epoke

Efter syndefaldet arbejdede Gud gennem mennesker på at gennemføre sin overordnede plan for menneskers frelse og for sejren over Satan og hele hans hær.
Ved tre stærke generationer gennemførte Gud en grundlæggende plan for det, der senere skulle ske.
Når vi læser Bibelen igennem, ser vi, at Ordet hele tiden henviser Israels folk til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.
Gennem de tre mænd ville Gud sætte et eksempel for hele Israels folk og helt op til vor tid, så vi kunne se tilbage på de tre mænd og vide, at som Gud var for dem, vil Han være til evig

tid. Der blev startet en ny epoke gennem disse mænds liv, hvor Gud viste Satan og alle magter og myndigheder samt hele menneskeheden, hvem Gud er.
Vi hører meget udførligt, hvem de tre mænd, Abraham, Isak og Jakob, blev gift med.
De tre kvinder, Sara, Rebekka og Rakel var stærke kvindelige personligheder, som havde utrolig stor indflydelse på deres mænd. Uden dem kunne Gud ikke gennemføre sin plan. Vi hører ikke så meget til senere i Bibelen, hvem de forskellige mænd, der omtales, var gift med. Men de tre store mænd, Abraham, Isak og Jakob, var gift med hver en stærk kvinde, og de beskrives så nøje, at vi kan lære at se Guds væsen gennem det, Han gjorde gennem dem:
Gennem Abraham og Sara ser vi Gud, vor Faders væsen.
De to var villige til at ofre deres elskede Isak, ligesom Gud senere var villig til at ofre Jesus Kristus for at frelse hele verden.
Gennem Isak og Rebekkas liv ser vi Abrahams tjener som et billede på Helligåndens væsen, når Han søger efter en brud til Jesus. Læs kapitlerne nøje igennem, og Gud vil åbenbare det for dig.
Gennem Jakob og Rakels liv fødtes Josef til verden som det smukkeste billede på Jesu fødsel og Jesu livshistorie.

Jeg vil ønske for mig selv og for alle kvinder, at vi må være som disse tre kvinder. De gjorde måske mange fejl, men de var indstillede på, at det profetiske ord, der var udtalt over dem og deres mænd, skulle gå i opfyldelse.
De fødte noget profetisk frem, som kom til at udføre Guds plan og vilje.
Stærke kvinder er ikke de kvinder, der trumfer deres egen vilje igennem eller presser gerninger igennem i egen kraft for at tilfredsstille egoet eller vise sig for andre, men stærke kvinder er ydmyge kvinder, der lever meget nær hos Herren.

Syv tapre, modige kvinder

I 2. Mosebog 1 læser vi om, at Josef og alle hans brødre boede i Ægypten, og de fik så mange efterkommere, at landet blev fuldt af dem.
Josef og hans brødre døde, og den nye konge, som ikke kendte noget til Josef, blev bange for, at israelitterne skulle blive for mange og tage magten over ægypterne.
Derfor lavede han den snedige plan, at de to jordemødre, som hjalp de hebræiske kvinder, når de skulle føde, skulle se nøje efter ved hver fødsel, og var det et drengebarn, der blev født, skulle de tage livet af det. Var det en pige, kunne hun få lov at leve.
Bag denne plan stod Satan. Han ønskede ikke, at nogen kvinde ud af Guds udvalgte folk skulle føde en søn, der skulle kunne føre den slægt videre, som Gud havde bestemt til at knuse hans hoved og tilintetgøre hans magt.
Men Gud viste sin magt ved at bruge det fjendskab, Han selv havde lagt ned i kvinden mod Satan.

To modige kvinder
Gud gav de to jordemødre mod og styrke til at gå imod ægypterkongens bud. De frygtede Gud mere end kongen, og de lod drengebørnene leve! De sagde til kongen, at hebræerkvinderne var anderledes end andre kvinder. De havde allerede født, inden jordemødrene kom.
På grund af dette velsignede Gud jordemødrene, så også de selv fik mange børn.

Gud være lovet for kvinder, der tør trodse fjenden og alle hans snedige planer. Her ser vi klart Guds velsignelse over dem, der adlyder Gud mere end mennesker. Jordemødrene satte deres liv på spil for at redde Guds udvalgte folk, og Herrens velsignelse var over dem.

En moder og en søster

Der var to andre modige kvinder, vi kan lære noget af i denne beretning:

Da det ikke lykkedes Farao at få drengebørnene dræbt af jordemødrene, udstedte han en befaling om, at alle drengebørn, der blev født, skulle kastes i Nilen og dø.

Vi hører da i kapitel 2 om en Levi datter, der fødte en søn. Hun vovede også at trodse kongens bud, så hun gemte sit barn, en dreng, i tre måneder. Drengen kom senere til at hedde Moses! Efter at have gemt ham et stykke tid lagde hun ham i en kiste af papyrusrør og satte ham ud i Nilen for at bevare ham.

Hvis vi tænker nøje efter, vil vi genkende beretningen om Jesu fødsel i denne beretning om Moses. Og vi vil senere se, at Moses er et af de største billeder på Kristus i hele det liv, han var bestemt til at leve.

For at han kunne leve, brugte Gud hele tiden modige kvinder i sin tjeneste. Moses' moder handlede i kærlighed til sit barn, og hun var villig til at give sit liv for ham.

Men samtidig tjente hun Gud ved at sætte sit liv på spil for at redde Moses. Gud havde udset Moses til at være Hans tjener, som skulle redde israelitterne ud af Ægypten.

Det vidste Moses' moder ikke, men hun fulgte den tilskyndelse, Gud lagde ned i hendes tanker.

Senere hører vi om Moses' søster, Mirjam. Hun stillede sig nede ved Nilen for at holde øje med sin lillebror, for at intet ondt skulle ramme ham.

Hun var ung, men også hun lyttede til den stille tilskyndelse, Gud lagde i hendes hjerte, så hendes broder blev reddet.

Disse to kvinder viser os to stærke personligheder, som samarbejdede for at fuldføre Guds plan.

To særligt udvalgte kvinder

På et tidspunkt kommer kong Faraos datter ned til Nilen, og hun sender en af sine hofdamer hen for at hente kurven med barnet.

Disse to kvinder fra Faraos hus kunne have slået barnet ihjel, men også dem brugte Gud til at redde barnet. Faraos datter ynkedes over Moses, der klynkede i kurven, og hun tog ham med sig hjem som sin egen søn. Hvilken omsorg!

Hvis dette led i »kæden« havde svigtet, kunne Moses være blevet dræbt.

Prøv at forestille dig, hvordan det må have været, da kong Faraos datter kom hjem med en lille dreng til kongens palads og forklarede, at hun havde fundet et drengebarn, som hun ville beholde som sin egen søn!

Det må have vakt opsigt, og det kunne have betydet store prøvelser for hende og hofdamen, som havde taget sig af Moses. Men de turde handle anderledes end alle andre og følge hjertets stemme!

Gud demonstrerede sin magt og styrke lige for øjnene af fjenden! Han viste Satan, at Han kunne bevare sit udvalgte barn midt i fjendens lejr!

Moses' søster, Mirjam, blev igen brugt. Hun viste sin kløgt og sit mod ved at gå hen til Faraos datter og foreslå Moses' egen mor som amme for den lille! Og det gik Faraos datter med på. Moderen fik lov at give sit eget barn mad og opdrage det i de første år.

Moses' mor må have været en stærk personlighed, som havde gudsfrygt i sit hjerte og opdrog sine børn på en meget fantastisk måde.

Alle hendes tre børn blev senere brugt af Gud på en helt speciel måde:

Moses blev det store forbillede på Jesus, der førte folket ud i frihed. Han satsede hele sit liv for at redde sit folk ud af Ægypten, og han bragte Guds bud til Israels folk og indprentede dem at overholde Guds love.

Moses' bror, Aron, blev den store ypperstepræst, der trods fejl

og mangler blev et meget fantastisk billede på Jesus, vor store ypperstepræst og forbeder.
Søsteren Mirjam, som havde reddet sin broder på en klog og listig måde, blev profetinde og forsanger, og hun blev sat som et forbillede for Israels folk sammen med sine brødre.
Der står i Mika 6:4, hvor Herren talte alvorligt til sit folk om sin trofasthed i fordums dage:
»Jeg førte dig jo op af Ægypten og udløste dig af trællehuset, og jeg sendte for dit ansigt Moses, Aron og Mirjam!«
Moses' mor har opdraget sine børn efter Guds røst i hendes indre, så de senere kunne blive Guds redskaber.
Det, der skete ved Nilens bred, var ikke tilfældigheder. Gud trodsede fjenden, for at Hans værk kunne lykkes, og Han brugte kvinderne til at gennemføre sin plan. Han satte fjendskab mellem kvinden og slangen, og kvindens sæd, Moses, Aron og Mirjam, blev senere brugt til at knuse Farao og hele hans hær. Hvilket stærkt forbillede for os at have!

En blodbrudgom

Den kvinde, der senere fik størst betydning i Moses' liv, var hans kone.
Efter at Moses blev voksen, og han havde oplevet forskellige svære ting i sit liv, flygtede han til Midjans land. Der mødte han ved en brønd syv søstre, som han fik lov at hjælpe at drage vand op. De indbød ham til at komme hjem, og deres fader, Re'uel, som også hed Jetro, var så taknemmelig til Moses, at han tilbød ham sin datter, Zippora, som hustru.
Jetro var præst, og han var en meget viis Benjaminit, som senere blev en stor hjælp for Moses.
Datteren Zippora var helt sikkert udvalgt af Gud til at blive Moses' hustru. Hun kom til at redde Moses' liv og tjeneste!

En speciel aftale

Gud havde oprettet en pagt med sin tjener Abraham om, at alle drengebørn iblandt israelitterne skulle omskæres på den ottende dag.

Dem, der ikke blev omskåret, regnedes ikke med blandt det udvalgte folk.
Denne handling var en lydighedshandling mod Gud, som gjorde, at Israels folk blev beseglet som noget særligt i Guds øjne.
Moses vidste dette, og dog havde han forsømt at omskære sin søn, Gersom.
Derfor blussede Guds vrede op imod Moses.
Gud ville bruge Moses til en mægtig gerning. Han skulle føre israelitterne ud af Ægypten. Men først måtte Moses have sit eget liv helt i orden.
Alt det hårde og egoistiske i Moses måtte lægges ned for Gud i lydighed, så Moses kunne være et forbillede i alt, hvad Gud ville virke igennem ham.
Lad os se på den dybere årsag til Guds vrede, inden vi går videre.

Israel
Gud betragtede hele folket Israel som sin førstefødte søn. Hele folket var så dyrebart for Gud, at Han i 2. Mosebog 4 demonstrerer for Moses, hvor højt Han elsker dette folk.
Gud kalder Moses og prøver med stor overbærenhed og nåde at overbevise ham om, at Gud nok skal gå foran hele Israels folk, når de skal udfries af Faraos hånd. Når Farao ikke vil lade jøderne gå, tillader Gud, at alle førstefødte drengebørn i Ægypten bliver dræbt.
Gud siger i vers 22 til Moses, at han skal sige til Farao:
»Så siger Herren: Israel er min førstefødte søn; men da jeg sagde til dig: Lad min søn rejse, for at han kan dyrke mig! da nægtede du at lade ham rejse. Se, jeg dræber *din* førstefødte søn!«
Gud ville bruge Moses til at føre Israel, »Guds førstefødte søn« ud af Ægypten og lære dem Guds bud.
Derfor var det så vigtigt, at Moses selv levede efter den pagt, Gud havde aftalt med Abraham.
Moses' ligegyldighed og ulydighed ved at lade sin egen søn leve uomskåret, gør, at Gud ikke kan bruge Moses.

Der sker da det paradoksale, at da Moses overnatter i et natteherberge undervejs, efter at Gud har kaldet ham og talt om alt, hvad han skal sige til Farao, kommer Gud selv imod Moses for at dræbe ham.

Hvorfor?
Gud kan ikke gå imod sit eget ord. Moses havde undladt at omskære sin egen søn, og nu ville Gud vise Moses, hvor alvorligt det var ikke at følge Ordet.
Moses må have været meget chokeret og ude af stand til at handle, for der står, at hans kone, Zippora, da hun så, hvad Gud ville gøre, hurtigt greb en skarp sten og omskar sin søn, og hun tog noget af blodet og berørte sin mand dermed.
Så lod Gud Moses være i fred. Zippora sagde da til Moses: »Du er mig en blodbrudgom!«
Hendes mand var dødsens overfor Guds vrede. Men hendes mod og tro, skarpsindighed og hurtighed, reddede hendes mands liv og tjeneste!
Hun fik ham som brudgom for anden gang på grund af omskærelsen, derfor kaldte hun ham sin blodbrudgom.

Hvilken stærk beretning!
Gud godtog Zipporas gerning! Moses havde været passiv og ligegyldig, som Adam var det i Edens have. Men her handlede Zippora efter Guds bud og førte sin mand ud i frihed!

Når vi læser i både Det gamle og Det nye Testamente, ser vi, at den dybere mening med omskærelsen er, at folket skal lyde Guds bud og leve efter dem.
Det var ikke nok med den ydre ceremoni, som blot var et pagtstegn ind for Gud på, at israelitterne ville leve i overgivelse til Gud med ydmyge hjerter.
Der måtte en hjertets omskærelse til. Se 5. Mos. 10: 16. »omskær nu eders hjerters forhud og gør ikke mer eders nakker stive!«
Paulus præciserer dette i 1. Kor. 7: 19 og i Rom 2: 25-29.

Beretningen om Zippora fortæller os, at mænd, som ikke lever i Ordet, er i fare for Guds dom, men at kvinder kan være med at hjælpe både deres mænd og børn ind til Guds hjerte ved deres tro og handlekraft.
Der skal stor visdom til at lede andre mennesker til omvendelse og frelse, men Gud vil bruge os og give os visdom til at handle efter Hans ord, som Zippora gjorde det
Jeg møder ofte kristne kvinder, som er ulykkelige over, at deres mænd ikke følger Guds bud og ikke ønsker at dele Ordet med familien.
Ordet siger, at der er en stor mulighed for kvinder til at lede deres mænd til frelse ved deres måde at være på i det daglige.
Når du har læst om de syv kvinder i Moses' liv, som var lydhøre for Guds tilskyndelser i deres hjerter, må det give dig lyst til at være en vejleder i det gode i dit hjem og din menighed og være en forbeder, som bærer dine nærmeste ind for Guds trone hver eneste dag.
Det kan se håbløst og formålsløst ud, og det kan tage mange år at påvirke dine omgivelser, så Gud får sin vilje igennem i dit hjem eller i din menighed.
Men Gud virker, når du beder og handler i overensstemmelse med Hans ord.
Som Zippora dækkede sin mand med blodet, så Gud tilgav Moses, kan du dække hele din familie ind under det fuldbragte værk, Jesus gjorde på Golgata.
Læs igen og igen om, hvad der skete på korset, og tak Jesus for, at du og dine kære er elsket af Gud, og at Jesus gav sit liv for hele din slægt.
Den kærlighed, Jesus havde i sit hjerte, vil smitte af på dig, når du lever i troen på blodets rensende kraft, så din familie og du selv vil være dækket under blodets beskyttelse.
Er du hellig, vil Gud på en speciel måde velsigne dine kære på grund af dig!
Vær modig og stærk som disse syv kvinder!
Vær villig til at give dig selv for at redde dine kære. Gud vil lønne dig, det er jeg sikker på.

Jeg er selv en frugt af forbøn og en kristen mors og fars kærlighed. Selv om det udadtil kunne se ud til, at jeg og mine søskende var upåvirket af Guds Ånd, mærkede vi hele tiden Guds hånd hvile på os, så vi blev reddet ud af Satans garn.

Kvinder, stærke i krig

Der er tre stærke kvinder i Det gamle Testamente, som må få enhver kvinde til at få lyst til at tjene Herren og give sit liv for Ham: Rahab, Debora og Jael.

Disse tre råbte og skreg ikke, men med et mod og en tro, der var uovervindelig, var de årsag til, at Israels folk fik sejr. Deres stærke tro på Gud gav dem mod, og de havde et bestemt mål med det, de gjorde: De ville være på Guds side, og de ville gøre det, de kunne, for at fjenden skulle besejres og tilintetgøres.

Da Moses var død, blev Josua israelitternes leder. Han var fuld af visdoms ånd, og han elskede Herren af hele sit hjerte. Han er billedet på en mand efter Guds hjerte, og han førte Israels folk sejrende ind i det forjættede land.

Men som indledningen til den første store sejr, han vandt, brugte Gud en kvinde, Rahab. Josua 2.

Josua sendte to spejdere hen for at undersøge, hvordan byen Jeriko kunne indtages. Byen var under streng bevogtning, men de to mænd gik ind i skøgen Rahabs hus for at hvile. Da kongen fandt ud af det, sendte han soldater ud for at hente de to mænd, men Rahab brugte list for at redde mændene og gemte dem oppe på taget i sit hus. På denne måde risikerede hun sit eget og sin families liv.

Hvorfor gjorde hun vel imod de to spejdere?

Hun sagde til dem (vers 9): »Jeg ved, at Herren har givet jer landet!«

I vers 10: »Vi har hørt om, hvorledes Herren hjalp jer,« og i vers 11: »thi Herren eders Gud er Gud i Himmelen og nede på jorden.«

Rahab var skøge og var kendt i hele byen for dette, men hendes liv blev forvandlet. Hun havde fået en stærk tro på Gud gennem det, hun havde hørt, og for denne tro var hun villig til at dø.

Nød for sine kære

Det første, hun ville sikre sig efter at have reddet spejderne, var, at hun og hele hendes hus måtte blive reddet. Dette lovede spejderne, og de holdt deres løfte.

De aftalte indbyrdes, at Rahab skulle hænge en rød snor ud over muren ved sit hus, når israelitterne stormede byen. Så ville de se snoren og vide, at det var Rahab, der boede der, og at intet ondt måtte ske hende og hendes familie, som var i huset.

Da Josua og hele hans hær stormede byen og tilintetgjorde fjenden, huskede de alle på Rahab, som var den, Gud havde brugt til at give dem byen, og de reddede hende og hele hendes hus!

Rahabs historie må give os mod og kraft til, uanset hvad der sker, at være på Guds side.

Gud ser ikke til vort tidligere synderegister. Han ser til vor tro lige nu. Og den tro, vi har, kan ikke blot være en tro. Den må medføre gerninger!

Vi må betale en pris for at være på Guds side. Og vi må hele tiden have den samme nidkærhed for at få vore familier frelst, som Rahab havde.

Gud vil høre vore inderlige bønner. Jeg tror på, at mange kvinder kan være årsag til, at familierne bliver frelst. Vi kan alle tro og bede, og det er den største tjeneste, der findes. Vi sørger for så mange legemlige fornødenheder til vore nærmeste. Men at redde deres sjæle for evigheden er det vigtigste af alt.

Rahab omtales i Hebræerbrevet 11 sammen med de store troshelte, fordi hun havde modtaget spejderne i tro og med fred.

Jakobs brev henviser i kapitel 2: 25 til Rahabs retfærdighed ved tro, lige efter at der i de foregående vers er talt om Abrahams tro og retfærdighed:

»På samme måde med skøgen Rahab; var det ikke også af

gerninger, hun blev retfærdiggjort, da hun tog imod sendebudene og hjalp dem bort ad en anden vej. Ligesom legemet er dødt uden ånd, således er jo også troen død uden gerninger«. Den røde snor, som Rahab skulle hænge ud af sit vindue som et tegn på, at soldaterne ikke måtte gøre hende noget ondt, må få os til at tænke på Jesu dyrebare blod, som er vort tegn på frelse og redning.
Guds ord er vidunderligt! Også her leder det vore tanker hen på Jesus, vor Frelser.
Rahabs liv blev forvandlet ved tro, og Gud udslettede hendes synder i den grad, at hun senere kom ind i den skare af kvinder, der kom med i Jesu slægtsregister!
Hun blev senere mor til Boas, den Guds mand, som blev gift med Rut.
Hvilken oprejsning efter at have været skøge. For Gud er der ingen personsanseelse!

En kvindelig leder

Efter Josuas død sendte Gud gang på gang hjælp til Israels folk. Men de glemte ofte Gud og dyrkede afguderne. Så kom de ind i store prøvelser. Guds hånd var imod dem og voldte dem ulykke.
»Men når de så råbte til Herren, lod han dommere (førere) fremstå, og de frelste dem fra deres hånd, som udplyndrede dem.« Dom.2: 15-16.
Herren var med de dommere, Han lod fremstå, men gang på gang vendte israelitterne tilbage og syndede og dyrkede afguderne. Da tillod Gud, at kong Jabin, som havde en hærfører, der hed Sisera, trængte israelitterne i tyve år!
Israelitterne råbte igen til Herren, og Han lod fremstå en dommer, Debora, som var profetinde. Hun levede i et inderligt samfund med Gud, så hun kunne høre Hans røst.
Hun fik et budskab fra Herren til Barak, Israels hærfører, om, at han skulle samle tropperne af Naftalis og Zebulons stammer og drage imod Sisera, og så ville Gud være med Barak og give ham sejr over fjenden.

»Barak svarede hende: »Hvis du vil gå med, vil jeg gå; men hvis du ikke går med, går jeg ikke!« Dom. 4: 8.
Barak var ikke bange for at ydmyge sig og indrømme, at han behøvede hjælp af Debora. Er det ikke herligt? Debora svarede, at hun godt kunne drage med ham. Hun var ikke bange, fordi hun stolede på Guds ord!
Men så måtte Barak også være klar over, at han måtte dele æren for sejren med en kvinde!
Barak var ligeglad med æren, bare de fik sejr over fjenden!
Jeg tror, at et stærkt samarbejde mellem mand og kvinde, uden skelen til, hvem der bliver æret, giver Gud al ære og herlighed.
Bare vi må sejre over fjenden!
Når jeg læser om Barak og Debora, får jeg stor respekt for Barak. Den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes.
Han var en stor mand!
Og Debora var en modig kvinde.
Sammen drog de imod fjenden, og Debora styrkede Barak med Guds løfter!
»Bryd nu op! Thi det er i dag, Herren vil give Sisera i din hånd! Er Herren ikke draget foran dig?« Dom. 4:14.
Barak drog af sted, og Herren bragte uorden i fjendens rækker, så Barak og hans hær sejrede over hele Siseras hær. Ikke en eneste blev tilbage. Alle faldt for sværdet. Men Sisera flygtede som den eneste og undslap!
Sådan kan det også være for os i kampen mod Satan og hele hans hær.
Vi sejrer over alle fjenderne, men Satan, slangen, gemmer sig. Det er vigtigt, vi får ram på ham og forstår, at han også er besejret!
Det kræver mod og tro på det værk, Jesus Kristus gjorde for os på Golgata. Kun ved dette kan vi sejre og bevare sejren!

Utroligt, men sandt!
Den sidste kvinde, Gud brugte i denne forbindelse som et forbillede for os, til at tilintetgøre fjenden, læser vi om i samme kapitel.
Hun hed Jael.

Fjenden, Sisera, var flygtet til fods og søgte hen til sin ven, Heber, hvor han var sikker på at finde et godt gemmested.
Hebers hustru, Jael, så ham komme og gik ham i møde og sagde til ham:
»Tag dog ind hos mig, herre, du har intet at frygte!« Dom.4: 18.
Sisera tog imod det tilbud og lagde sig til hvile inde i teltet, og Jael dækkede ham med et tæppe.
Da han bad hende om noget vand at drikke, gav hun ham mælk og dækkede ham atter til.
Sisera bad Jael om at holde vagt ved teltdøren, så ingen skulle opdage, at han lå og sov i hendes telt.
Da hører vi om Jaels gerning, som er et tegn for os på det, Gud sagde til slangen i Edens have om, at kvinden skulle komme til at knuse slangens hoved:
Da Sisera sov tungt, tog Jael en teltpæl og en hammer. Hun slog teltpælen igennem Siseras tinding, så den trængte ned i jorden! Da Barak senere kom gående forbi teltet, kaldte Jael på ham og sagde:
»Kom, jeg skal vise dig den mand, du søger efter!« Så kom han ind til hende, og se, der lå Sisera død med teltpælen gennem tindingen.« vers 22.
Da Debora hørte om denne store sejr, frydede hun sig, og både hun og Barak sang en herlig lovprisningssang til Herren.
Hele kapitel 5 i Dommerbogen genlyder af tak og lov og pris til Gud, som havde gjort dette værk, og israelitterne havde derefter fred i fyrre år!
Kapitlet afsluttes med et troens ord:
»Således skal alle dine fjender forgå, Herre, men de, der elsker dig, skal være, som når sol går op i sin vælde!«
Halleluja! Lov og pris og ære være Gud, som også i dag vil vise os, at fjenden er besejret! Hans hoved er knust!
Jesus Kristus har sejret for os, og vi, som er Hans menighed, skal sige til alle:
»Kom og se! Fjendens hoved er knust! Værket er fuldbragt! Vi behøver ikke længere kæmpe og stride, men i tro stå som et folk, der har fred.

Israelitterne havde fred i fyrretyve år, og vi skal have fred i al evighed på grund af den sejr, Jesus vandt til os. Halleluja! Vi skal ikke, som de gjorde i Det gamle Testamente, gå rundt og slå fjender ihjel.
Vi skal heller ikke råbe og kæmpe for at besejre fjenden.
Sejren er vundet! Verden er overvundet ved vor tro, siger Skriften.
Vi skal proklamere Guds stærke ord og det værk, Jesus har gjort for os.
Vi har fået blodets kraft, Ordets kraft og Jesu navn, og ved disse gaver fra Gud har vi sejren!
Når Satan skal drives på flugt, har vi ofte i vor tjeneste oplevet, at det er nok at vise ham bort i Jesu navn.
Det kommer ikke an på, hvor højt, vi råber.
Autoriteten ligger i troen på Jesus, Guds Søns navn!

To nasiræere

Der er to kvinder i Det gamle Testamente, som det altid fascinerer mig at læse om.
De var begge ufrugtbare.
De fik begge et kald til at føde en søn, som skulle være en nasiræer for Herren, d.v.s. et barn, som var sat til side til en bestemt opgave, helt helliget Herren.
Barnet skulle være rent og helligt fra moders liv, så Gud kunne fylde barnet med sin Ånd og virke gennem et helligt redskab.
Begge kvinder var ude af stand til at føde et barn præcis som de andre kvinder, vi har læst om, at Gud ville bruge, og de behøvede et Guds mirakel for, at et barn kunne fødes gennem dem.
Gud viser os igen gennem disse to, at det, Han vil gøre, ikke skal ske ved menneskers vilje eller kraft, men ved Ham og Hans stærke Ånd.

Samsons mor
Den ene kvinde læser vi om i Dommerbogen 13.
Efter Deboras og Baraks tid levede israelitterne igen i synd, og Gud tillod, at de blev plaget af filisterne i fyrre år!
Da ville Gud igen demonstrere sin vilje, som Han udtalte i Edens have:
En kvinde skulle føde en søn, som skulle knuse fjenden!
Herrens engel kom til hende og kaldte hende til at føde en søn, en nasiræer, som skulle tage de første skridt til at frelse israelitterne af filisternes hånd. Han sagde i vers 5:

»Thi se, du skal blive frugtsommelig og føde en søn. Der må ikke komme ragekniv på hans hoved, thi drengen skal være en Guds nasiræer fra moders liv; og han skal gøre de første skridt til at frelse Israel af filisternes hånd.«
Hendes mand, Manoa, var dannit og en ydmyg mand, der var villig til at lytte til det Guds ord, hans kone havde fået ved englen, og handle efter det. Manoa sagde til engelen i vers 17:
»Når dit ord går i opfyldelse, vil vi ære dig!«
Da drengen Samson blev født, kom Guds Ånd over ham igen og igen, når Gud ville demonstrere sin magt gennem ham, men betingelsen for, at Guds Ånd kunne komme over ham, var, at han levede efter Guds forskrifter:
Han måtte ikke blive beruset, og han måtte ikke klippe sit hår.
I dag har Gud ikke nasiræere som på den tid, men Guds principper er på en åndelig måde de samme i dag:
Han vil bruge mennesker, som er rene af hjertet og helliget Ham.
Han vil fylde os med sin Ånd og virke gennem os med sin mægtige kraft, så fjenden bliver tilintetgjort.
Både vor ånd og vore legemer må være overgivet til Herren, så vi ikke tilsmudser os med det, der hører verden til.
Samson var ofte meget voldsom, og han var svag overfor kvinder ved flere lejligheder.
De fleste ved, hvordan Samson lod sig forføre af en kvinde, Dalila, så han gik udenfor Guds vilje og kom til at lide frygtelige kvaler.
Dalila var en kvinde, som lod sig bruge af fjenden. Hun var listig og gik ikke af vejen for at forføre den mand, Gud havde udvalgt som sit hellige redskab.
Guds fuldkomne vilje kom ikke til at ske gennem Samsons liv på grund af hans svaghed overfor Dalila, og hans forældre sørgede sikkert over ham.
Til sidst fik han dog lov til at knuse fjenden, efter at han havde ydmyget sig og bedt inderligt til Gud om nåde.
Denne beretning må tale stærkt til os alle!

Samuel

I 1. Samuels bog 1 læser vi om Hanna. Hun levede i en tid, hvor Guds ord var sparsomt i landet, og Israels folk behøvede et profetisk budskab fra Herren, så de kunne omvende sig fra deres onde veje.

Vor situation i dag er den samme. Der bliver talt mange ord, men vi trænger til, at Gud taler profetisk til os ved Helligånden og vækker os op, så vi kan omvende os.

Jeg vil ønske, at beretningen om Hanna må lære dig, kære ven, ligeså meget, som den har lært mig.

Hanna var gift med Elkana. Han havde i forvejen en anden hustru, som hed Peninna.

Disse to kvinder er et stærkt billede for mig på kristenheden i dag.

Peninna betyder »Perle«, og Hanna betyder »Nåde«.

Gud frelser mennesker ved tro. Vi er alle hans dyrebare »Perler«.

Men uanset hvor skønne perler vi er, må vi leve og virke ved Guds nåde.

I vore liv som kristne er vi ligeså forskellige som Peninna og Hanna.

Pennina fødte mange børn, og derfor hovmodede hun sig og var grusom overfor Hanna, som ingen børn kunne få, og hun krænkede Hanna den ene gang efter den anden.

Vi »føder« som kristne mange gerninger og har en masse aktiviteter. Vi har »let ved at føde«. Men ærer vi Gud med det alt sammen, eller hovmoder vi os? Er det kødets gerninger og vort eget ego, der driver vort værk, og er vi barmhjertige overfor andre kristne?

Gid Guds »Perler« også må få navnet »Nåde«

Hanna var ufrugtbar! Hun behøvede et Guds mirakel og Guds nåde for at kunne føde et barn.

Hendes navn, »Nåde«, passer præcis til hende.

Gud så i sin nåde til hende som svar på bøn, og hun fik en søn, som hed Samuel.

Det barn, hun fødte, blev en sæd, der skulle gå foran i kampen

mod det onde. Han skulle knuse slangens hoved. Han var en profet, og de ord, han udtalte, var guddommelige budskaber fra Gud, som nedbrød Satans værk og opbyggede Guds værk. Vi hører ikke ret meget om Peninna og hendes børn i beretningen. Men det barn, Hanna fødte, blev til rig velsignelse. Lad os lære af dette.

Grundlaget for, at hun fik tro til at turde træde ind for Guds åsyn og bede om et barn, var de herlige ord, hendes mand, Elkana sagde til hende i vers 8:

»Hanna, hvorfor græder du, og hvorfor spiser du ikke? Hvorfor er du mismodig? Er jeg dig ikke mere værd end ti sønner?«

Denne kærlighed fra hendes mand fik hende til at stå op og gå i bøn.

Når vi skal føde noget frem, er det vigtigt, at vi forstår, at Jesus elsker os inderligt, sådan som vi er, uden de mange gerninger. Han må være mere værd for os end ti »sønner«, eller titusind gerninger!

Når vi oplever Hans inderlige kærlighed til os, får vi tro og frimodighed!

Elkana sagde de samme ord til Hanna, som Jesus sagde til Maria ved graven efter opstandelsen:

»Kvinde, hvorfor græder du?«

Vor elskede brudgom lever! Vi har ikke noget at græde over. Himmelens kongesøn er vor brudgom og ven!

Som Maria sprang ind til disciplene for at fortælle dem den glade nyhed om, at Jesus var opstanden, må vor kærlighed til Ham og Hans kærlighed til os få os til at virke med stor begejstring og frimodighed.

Hanna satte efter sin mands budskab til hende sin vilje ind på, at der nu skulle ske noget, og hun bad under heftig gråd og i stor vånde om, at Gud ville give hende en søn.

Har vi nød for vor egen situation som Kristi brud?

Jeg ville ønske, vi alle ville sætte vor vilje ind på at rejse os og bede, lige til vi får bønnesvar, om vi så skal bede under tårer og vånde. Vor verden er på sit yderste. Hvem skal fortælle dem om Frelseren og det evige liv, om ikke vi gør det?

Hvem skal gøre Guds gerninger i dag, hvor Jesus sidder ved Faderens højre hånd i Himlen?
Gud give os, at Helligånden vil komme over os, så Ordet kommer frem i vore liv. Kun det levende Guds ord kan give verden liv!

Meget vigtigt!
Hanna gav Gud to løfter, hvis Han ville give hende en søn: Hun ville give sønnen tilbage til Herren, og der skulle aldrig komme en ragekniv på drengens hoved. Han skulle være en nasiræer for Herren, en, Gud kunne bruge, som Han ville!
Når vi oplever Jesu kærlighed og ønsker at gøre noget for Ham, må vi have de samme motiver. Så kan vi være sikre på, at det, vi føder, bliver noget profetisk, noget Gud kan tale igennem!
Vi må være villige til at give resultaterne af vore bønner tilbage til Gud, og det, vi føder, må være helliget Herren. Han må gøre med det, hvad Han vil.
Hvad var det, der førte Hanna videre, så hun blev frugtsommelig, hun, som havde været ufrugtbar i så lang tid?
Hanna gik ind i helligdommen og bad.
Præsten Eli troede, hun var beruset, da han så hendes måde at bede på, men hun var ligeglad med, hvad mennesker tænkte om hende! Hun ville have et barn!
Eli gav hende et troens ord, da han opdagede hendes ærlige motiver, og på det troens ord gik hun frimodigt til sin mand: »Gå bort i fred! Israels Gud vil give dig, hvad du har bedt ham om!« 1. Sam. 1: 17.
Hendes kummer forsvandt, før hun var blevet frugtsommelig, og hun begyndte at spise. Hendes sørgmodige ansigt blev glad og smilende. Hun havde fået et troens ord at gå på!
Jeg vil give dig og mig selv det samme troens ord for vore liv, efter at vi har indviet os til at føde Guds gerninger:
»Gå bort i fred! Israels Gud vil give dig, hvad du har bedt ham om!«
Hanna fortalte sin mand om Ordet, og de kastede sig begge ned for Guds ansigt og tilbad Herren!

Hanna blev derefter gravid og fødte en søn, og hun gav ham navnet Samuel. Navnet betød, at hun havde bedt sig ham til hos Herren. Hver gang hun senere kaldte på sin dreng, huskede hun, at han var et bønnesvar fra Herren!

Tilbed Herren, min veninde!
Når du har bedt af et oprigtigt hjerte om at få lov at herliggøre Gud med dit liv og med dine gerninger, vil Han give dig et ord, og det ord skal give dig tro, så du ikke længere klynker og græder.
Han vil lade det lykkes for dig at føde noget frem i dit kristenliv af bare nåde! Halleluja!
Jeg vil ønske, at mange kristne i dag vil gå ind i en bønnetjeneste og bede, til troens ord bliver lagt ned i hjerterne, og Guds Ånd befrugter os. Det, vi føder frem, vil da blive nådegaver til Guds ære.
Gud har brug for arbejdere til høsten, og Han længes efter kærlighedsgerninger, der er født frem i fællesskabet med Ham i lønkammeret.
Han er ikke så interesseret i alle vore andre aktiviteter, men Han længes efter at føde sine guddommelige gerninger gennem vor tro på Hans ord.
Det troens ord, vi får fra Gud, må få os til at glædes, så vi får lyst til at falde ned og tilbede Ham!

Hanna huskede
Med det samme, Hanna havde født Samuel, huskede hun løfterne, hun havde givet Gud: Hun skyndte sig at give drengen tilbage til Gud. Hun gav ham ikke til Gud med sorg, men hun bragte ham til Guds hus tillige med andre gode gaver: en tre års tyr, en efa mel og en dunk vin, og hun sagde til præsten Eli: »Hele sit liv skal han være overladt til Herren!« (vers 28)
Vi har let ved at glemme de løfter, vi har givet Herren. Når Han velsigner os og giver os frugter af mange forskellige slags, er det nærliggende for os at beholde dem for os selv og også tage æren af dem, men så forsvinder Guds velsignelse fra vore gerninger.

Hanna gav Gud ære, og hun gjorde det under jubel og lovsang. Tag dig tid til at læse det andet kapitel i 1. Sam., og du vil se, at hendes tro var vokset. Hun fik tro for, at den ufrugtbare kan føde syv! Og hun bad, fyldt af Helligånden, profetiske ord, som steg op for Guds trone og varmede Guds hjerte.

Jo mere vi giver Gud ære, jo mere får vi lyst til at ære og tilbede Ham.

Det bobler i vore hjerter af fryd, når vi opdager, hvor velsignet det er at leve et kristenliv af bare nåde og føde noget profetisk, guddommeligt frem, af bare nåde!

»Heltes bue er brudt, men segnende omgjorder sig med kraft; mætte lader sig leje for brød, men sultnes slid hører op; den ufrugtbare føder syv, men den med de mange vansmægter.« 1. Sam. 2: 4-5.

Småfolk løftes op i højhed

Rut er en kvinde, der kan fortælle os et højaktuelt budskab netop i vor tid.
Det er ikke tilfældigt, at Ruts bog er kommet med i Bibelen, og jeg vil bede om, at budskabet i den må nå hele den danske kristenhed.
Ruts svigermor, No'omi, var jødinde.
Hun rejste udenlands sammen med sin mand Elimelek og deres to sønner. Hendes mand døde, og sønnerne giftede sig med hver sin kvinde i moabitternes land, den ene hed Orpa og den anden Rut.
Også sønnerne døde, og No'omi besluttede at rejse tilbage til sit land.
Hun gav sine svigerdøtre frihed til at vælge, om de ville blive i deres eget land, eller de ville rejse med hende til Israels land.
Orpa fulgte sin svigermoder et godt stykke på vej, da denne vendte hjem, men derefter valgte hun at gå tilbage til sit eget land igen, mens Rut ønskede af hele sit hjerte at drage med No'omi og tage sig af hende.
Denne beretning taler til mig om kristenheden i dag.
Evangeliet kommer fra jøderne.
Vi er som hedninger kommet ind som en del af Guds udvalgte folk ved troen på Jesus. (Læs Rom.11)
Lige som No'omi blev ladt alene efter sin mands død, er jøderne ladt alene i vor tid. De har været igennem store lidelser.
Men nu rejser de hjem til deres land. Guds Ånd drager dem.
Det er frivilligt for os som hedningekristne, om vi vil være eet med dem og tage os af dem.

Der er mange kristne i dag, der som Orpa »kysser jøderne farvel« og holder sig på afstand af dem. De ser ikke vigtigheden og velsignelsen ved at tage det standpunkt, som Rut tog i sit forhold til No'omi:
Da No'omi gav Rut frihed til at gå tilbage til sit folk og sin tidligere gud, gav Rut et svar, som viser hendes inderlige kærlighed og trofasthed imod No'omi og hendes Gud:
»Men Rut svarede: »Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig; dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud!« Ruts bog 1:16.
Ved denne bekendelse gjorde Rut sig så fuldkommen eet med No'omi, at hun i det samme øjeblik i ånden blev en del af jødefolket.
Som kristne i vor tid kommer vi til at vælge præcis som Orpa og Rut, og vi kan ikke blive fri for dette valg!
Vi er ved troen på Jesus blevet flyttet fra »et vildt oliventræ« og blevet indpodet i »det sande oliventræ«.
Ind for Gud er vi som troende regnet på lige fod med jøderne, og vi hører med i Guds udvalgte folk, Guds øjesten.
Vi flytter ikke med alle vore ejendele til Israel allesammen, men vi er eet med Israel i vor ånd. Vi elsker dem ikke for det, de gør, men for det, de er!
Deres Gud er vor Gud, og en dag, når jøderne ser deres Messias, skal der være een hjord og een hyrde.

Boaz

På grund af Ruts afgjorthed og ydmyghed, og på grund af hendes kærlighed til sin svigermor og hendes omsorg for hende, fik hun lov at opleve kærligheden på en helt ny måde. Hun blev efter en tid gift med Boaz, No'omis slægtning.
Læs denne skønne beretning, og du vil genkende Jesu omsorg og kærlighed i Boaz' væsen.
Han tog Rut til sig som sin elskede brud, efter at hun havde dækket sig ind under hans kappe i nattens mulm og mørke. Han blev hendes løser, så hun helt og holdent fik genoprettelse og ære.

I samme øjeblik vi overgiver os til Jesus og dækker os ind under Hans kappe, tager Han sig af os. Han er vor løser! Han er vor forsørger og vor brudgom.
Lederne i byen regnede Rut for en hundrede procent jøde, efter at Boaz havde købt hende fri:
»Da sagde alle folkene, som var i byporten og de ældste:
»Vi er vidner! Herren lade den kvinde, der nu drager ind i dit hus, blive som Rakel og Lea, de to, der byggede Israels hus! Bliv mægtig i Efrata, og dit navn vorde priset i Betlehem!« Rut 4: 11.
Denne profetiske velsignelse fulgte Rut. Hun og Boaz fik lov at få en søn, som skulle blive stamfader til kong David og til Jesus Kristus!
Gud viser os ud af denne beretning, at der ikke er personsanseelse hos Ham. Han ser til de rene hjerter. Han regner os, som elsker Jesus og elsker Guds udvalgte folk, jøderne, som sit sande afkom.
Der var egentlig en anden, der havde krav på Rut som hustru ifølge traditionerne, står der i Ruts bog, men Boaz købte hende fri!
Vi var uden håb og uden Gud i verden, og Satan gjorde krav på os som sin ejendom på grund af synden. Men Kristus købte os fri med sit dyrebare blod, som Han udgød for os på Golgata. Vi tilhører ikke længere os selv, men Ham, som har købt os og betalt for os!
Rut, som for mig er et forbillede på alle hedningekristne, kunne føde noget guddommeligt frem, og det kan vi også få lov at gøre.
Hun blev stammoder til Jesus Kristus, som skulle knuse slangens hoved. Priset være Herren!
Guds dom over slangen i Edens have er ikke blevet glemt. Rut fik lov at være et redskab i Guds hånd.
Må Herren give os nåde til at vælge ret netop i vor tid og ikke fornægte vor sande familie! Vi vil komme til at døje på grund af vor enhed med det jødiske folk, men vi vil komme til at høste velsignelsen sammen med dem, den dag Herren Jesus kommer igen.

»Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig,« siger Jesus den dag, Han skal dømme folke slagene. Mat.25:31-46.
Vor kærlighed til Jesus og Hans folk vil løfte os op i højhed og lade os se Guds herlighed!

Ester

Hele Esters bog giver os nøjagtig samme skønne billede, som vi lige har set i Ruts bog. Gennem disse bøgers budskab kalder Gud hele kristenheden til at være en Konges brud, og Han kalder os ind i en forbedertjeneste.
Vi læser i Esters bog om kong Ahasverus, at han gjorde et mægtigt gæstebud, hvor han samlede alle fyrsterne og de øverste fra 127 lande for at feste i 180 dage!
Alt, hvad man kunne ønske sig af mad og drikke, blev serveret, og hver gæst fik sit eget specielle guldbæger at drikke af. Festen var overdådig og pragtfuld på alle måder.
Som kronen på værket ønskede kongen at vise sin smukke dronning frem.
Men hun nægtede at adlyde kongen.
Efter megen overvejelse blev det bestemt blandt kongens rådgivere,at kongen skulle have en anden dronning, der ville adlyde ham, og som han kunne fryde sig over.
Mange skønne jomfruer blev samlet i kongens palads, og ud af dem blev en brud udvalgt til kongen.
Ester, som var en ung forældreløs pige, tiltalte kongen allermest og vandt hans yndest, så Hegaj, som var opsynsmand blandt kvinderne, skyndte sig at lade Ester gennemgå en skønhedskur, der varede i tolv måneder, så hun kunne blive kongens brud.
Gud, vor himmelske Far, ønsker en brud til Jesus. Han ønsker at samle alle sine engle, serafer og hellige ældste i Himlen til den største fest, man kan tænke sig for at vise dem den elskede brud.
I stedet for kun at udvælge et lille folk, jøderne, som bruden, har Gud i sin store nåde ved sin gode Helligånd søgt over hele jorden for at finde den skønneste brud blandt alle jordens folk, stammer og tungemål.

Små mennesker bliver gennem troen på Jesus Kristus løftet op i højhed til kongelig værdighed!
Men der er en pris at betale for at blive Kongens brud.
Ester måtte igennem en skønhedskur for at kunne behage kongen, og det må vi også!
Vi må renses i Jesu blod, så al vor synd bliver fjernet. Efter denne renselse kommer der en lang periode af helliggørelse. Ester fik tolv måneders behandling med mange forskellige skønhedsmidler.
Vi får et langt eller kort liv med mange forskellige prøvelser og omstændigheder, som allesammen skal gøre os skikkede for vor elskede Konge og Herre.
Opsynsmanden, Hegaj, sørgede for, at Ester fik den rette kost, hun fik syv piger stillet til rådighed som tjenerinder, og hun fik lov at bo i den bedste del af fruerstuen!
Er vi villige til at gå ind i Guds plan og vilje med vore liv, vil Helligånden lede os og give os den rette kost gennem Guds hellige ord.
Han vil lade alle Helligåndens rige gaver være til vor rådighed og til hjælp på vandringen mod bryllupssalen.
Og vi får den bedste del af »fruerstuen«. Ved troen på Jesus sidder vi sammen med Ham i den himmelske verden højt over magter og myndigheder!

Esters fornemste opgave
Da Ester var blevet dronning, blev hendes store tjeneste at bruge den kærlighed og hengivenhed, hun og kongen havde for hinanden, til at gå i forbøn for sit folk, jøderne.
Fjenden, Haman, var ude efter jøderne og Esters bedste ven, hendes onkel Mordokaj, som havde opfostret hende. Haman ville dræbe Mordokaj og alle jøder.
I begyndelsen unddrog Ester sig for at gå ind til kongen og gå i forbøn for sit folk, men da sagde Mordokaj noget til hende, som har talt meget til mig:
»Tro ikke, at du alene af alle jøder skal undslippe, fordi du er i kongens hus. Nej, dersom du virkelig tier ved denne lejlighed,

så kommer der andetsteds fra hjælp og redning til jøderne; men du og din slægt skal omkomme. Hvem ved, om ikke det netop er for sligt tilfældes skyld, du er kommet til kongelig værdighed!« Ester 4:13-14.
Vi er heller ikke blevet taget ud af verden og ført ind i Guds rige blot for vor egen skyld.
Vi er højt elsket af Jesus, og jo mere vi lærer Ham at kende, bliver vi fyldt med glæde og taknemmelighed og en inderlig kærlighed til Ham.
Men vi er kaldet til at gå i forbøn for vort folk, for hele kristenheden og for jøderne!
Hvis vi blot nyder vor høje stilling i Kristus, men tier i forbønnens tjeneste, kan vi meget let blive selvoptagne og ligegyldige og synke tilbage til vor ynkelige tilværelse igen og glide ud af vor stilling som Jesu Kristi brud.
Jo mere Ester gik ind til kongen og brugte al sin visdom til at bede for sit folk og sejre over fjenden, Haman, jo mere kom kongen til at elske hende. Han sagde gang på gang:
»Ester, du kan bede mig om hvad som helst. Om det så er det halve kongerige, vil jeg give dig det!« Est.5: 3.
Ester blev et redskab til, at fjenden blev besejret. Kongen tilintetgjorde Haman på Esters bøn, og hun blev årsag til, at hele hendes folk blev reddet.
Ved vore bønner kan vi også i samfundet med Jesus Kristus bede, så vi besejrer Satan og hele hans hær og redder vort folk.
Når vi tager det kongelige skrud på, vor retfærdighedsklædning, som vi har fået ved troen og går ind til Kongen med vor tilbedelse, bøn og begæring, står der, Han vil give os, hvad som helst vi beder vor himmelske Fader om i Jesu navn.

Den onde Hamans kone var klog!
Hun sagde noget til sin onde mand om jøderne, som passer endnu i dag både på jøderne og deres fjender, og som alle, der er imod jøderne, burde lytte til: »Hvis Mordokaj, over for hvem du nu for første gang er kommet til kort, er af jødisk æt, så kan du intet udrette imod ham, men det bliver dit fald til sidst!« Est.6:13.

Alle, der kæmper imod Guds udvalgte, vil komme til kort. De vil på samme måde som Haman, blive dømt med den samme dom, som de selv brugte overfor Guds hellige.
Læs Esters bog igen og igen, og Gud vil vise dig, hvilken høj stilling, Han har kaldet dig til.
Gå ind i den tjeneste, Helligånden vil, du skal ind i. Bliv en forbeder, som nedbryder fjendens onde råd og er med til at redde dine kære, dine søskende i troen og hele Guds udvalgte folk.
Du er kaldet til at være en Konges brud! Du er kaldet til at ære, prise og tilbede din Gud og Frelser sammen med hele Himlens hærskare!
Du er forudbestemt til at sejre over fjenden i Helligåndens kraft og i Jesu navn!

Kvinder, fulde af tro

Når jeg læser om nogle ganske bestemte kvinder i Det gamle Testamente, fyldes mit hjerte med tro.
Når du og jeg skal gøre noget, der ser umuligt ud, for at fremme Guds værk, og vi føler os små og magtesløse, behøver vi tro. Jeg har lært mig, at det sted, hvor jeg kan lære at tro, er i Guds ord.
Som Han var fordum, er Han i dag. Som Han den gang brugte små mennesker i sin tjeneste, bruger Han ganske almindelige små mennesker i dag.
På et tidspunkt i Israels historie, var kongens og folkets synd så stor, at Gud måtte sende en stærk profet for at vække folket til omvendelse.
Gud sendte Elias, som vi læser om som en mægtig troens mand, der gjorde helt utrolige ting for Herren.
Men i starten på hans tjeneste brugte Gud en kvinde til at redde hans liv, så det profetiske ord kunne gå ud. Vi læser om det i 1. Kongebog 17.
På grund af synden i landet, sagde Elias til kong Akab, at der ikke skulle falde regn i landet i flere år. Og regnen ophørte. Alt blev tørt.
For at det profetiske ord skulle forkyndes, sørgede Gud for Elias, så han blev holdt i live.
Først var det ravnene, Gud pålagde at sørge for ham ved bækken Krit. Han drak vand af bækken, og ravnene bragte ham brød om morgenen og kød om aftenen. Gud kan tale til dyrene, som Han selv har skabt, så de udfører sådanne ting.

Når Gud vil have mennesker til at gøre Hans gerninger, søger han efter nogle med tro i hjertet!
Da vandet i bækken tørrede ud, søgte Gud efter et menneske, der kunne sørge for profeten.
Gud fandt en kvinde i Zarepta, som havde det rette hjertelag. Hun havde den tro, der skulle til, for at redde profeten, som skulle bringe Guds budskab ud til folket.
Da Elias kom til Zareptas byport, fik han øje på enken, som var ved at sanke brænde, og han råbte til hende:
»Hent mig lidt vand i et kar, for at jeg kan drikke!« (vers 10)
Kvinden adlød med det samme.
Alene denne handling viser hendes tro og lydighed mod den indre stemme, der sagde, at hun skulle gøre dette. For der var næsten intet vand i landet på grund af, at det ikke havde regnet.
Da hun tog skridtet til denne lydighedshandling, gik Elias et skridt videre og råbte efter hende:
»Tag også et stykke brød med til mig!«
Da fortalte kvinden ham, hvor dårligt det stod til. Hun var faktisk ved at samle brænde til at bage det sidste lille brød til sig selv og sin søn og så lægge sig til at dø.
Da gik Elias et skridt videre og sagde til kvinden, at hun skulle gå hjem og bage brødet til sin søn, men først skulle hun bage et brød til profeten. Hvis hun var villig til denne kærlighedsgerning, skulle Gud sørge for hende og hendes søn så længe, det var tørt i landet.
Kvinden handlede uden tøven på profetens ord, og ved sin gerning reddede hun først af alt Guds profet, og dernæst var hun sikret Guds velsignelse for sig selv og sit hus.
Gud vil bruge dig og mig i dag.
Han spejder ud over jorden for at finde mennesker, der vil satse alt for at få det profetiske ord ud til folket. Der behøves tro og lydighed, og Guds Ånd går ofte »tæt på« vore materielle goder, for at Hans ord kan komme ud.
Vi har en tendens til at sørge for os selv først, men Guds Ånd har ofte lært mig at sige: »Jeg må gå til grunde, før Guds værk går til grunde. Guds værk skal overleve, om så jeg skal mangle.«

Det er en svær lektie at lære, men den har vist mig, at selv om det går gennem dybe dale, når vi skal ofre det bedste til Gud, så vender Han vor skæbne den ene gang efter den anden, så vi får det, vi skal bruge.
Gud vil bruge den ringeste, den fattigste, ja, enhver der har tro og lydighed, til at fremme Herrens værk.

På profeten Elisas tid hører vi i 2. Kong. 4 om to kvinder, som havde en stor tro på det profetiske ord, og som turde handle på det. Den ene kvinde havde mistet sin mand, og nogle, der havde penge til gode hos hendes mand, ville tage hendes sønner fra hende.
Hun var så klog at gå til Guds sendebud, Elisa, med sin nød. Han spurgte hende, hvad hun havde i huset, og kvinden svarede, at det eneste, hun havde, var et krus olie.
Da fik hun et ord fra Herren gennem profeten:
»Gå ud og bed alle dine naboer om tomme dunke, ikke for få! Så lukker du dig inde med dine sønner og fylder på alle disse dunke, og når de er fulde, sætter du dem til side.« (vers 3-4)
Kvinden gjorde øjeblikkeligt, hvad profeten havde sagt.
Det var tro! For det, han havde sagt, krævede et mirakel, men hun tøvede ikke.
På grund af hendes lydighed og tro lod Gud olien flyde til hendes dunke, lige til hun ikke havde flere dunke, og hun kunne da gå hen og sælge olien og betale sin gæld.
Jeg føler mig ofte i gæld til mine medmennesker. Min Frelser døde og opstod og blev løftet hjem til Himlen, og når jeg ser mennesker, der ikke kender Jesus, føler jeg ansvar for at give dem det, Jesus ville have givet dem.
Jeg håber, du, som har Guds Ånd i dit hjerte, føler på samme måde.
Vi er sendebud på Jesu vegne, siger skriften. Vi er Kristi legeme på jorden.
Vi føler os fattige og ude af stand til at hjælpe de mange, vi er i gæld til, men Guds profetiske ord taler til os, som det talte til enken på Elisas tid:
»Hvad har du i huset?«

Du er et tempel for Helligånden, og så snart du går ud i tro på Ordet og bruger den smule kraft, du føler, du har i dig, vil Gud lade sine hellige olie, sin Helligånd, flyde igennem dig, så du kan give og give og give til andre fra Gud. Lige så længe, du stiller »tomme dunke« frem, lige så længe vil Guds Ånd fylde dig, så du har noget at give.
Kvinden reddede sine sønner ved sin tro og handling på det profetiske ord.
Det, vi som Guds børn har født frem, skal bestå, når Helligånden flyder i vore liv.
Må Gud hjælpe os til at bruge det, vi har, under Åndens salvelse, så vil miraklerne ske, og Guds navn vil blive herliggjort.

I samme kapitel læser vi om, at Elisa en dag kom til Sjunem. Der var også en kvinde, som Gud kunne bruge i sin tjeneste. Da hun så og hørte på profeten, bød hun ham til at spise hos sig. Det hjem var åbent hver eneste gang, Elisa kom til Sjunem, så han kunne overnatte og spise der.
Kvinden sagde en dag til sin mand:
»Jeg ved, at det er en hellig Guds mand, der stadig kommer her forbi; lad os mure en lille stue på taget og sætte seng, stol, bord og lampe ind til ham, for at han kan gå derind, når han kommer til os!« 2. Kong. 4:9-10.
Hun vidste, Elisa var en Guds mand, som talte Guds klare ord. Derfor ville hun gøre alt, hvad hun kunne, for at der skulle være plads til ham.

Velsignelsen udeblev ikke!
Elisa var så taknemmelig for gæstfriheden, at han sendte sin tjener for at spørge, hvad kvinden ønskede sig mest af alt, så ville han sørge for, hun fik det.
Tjeneren vidste, at kvinden ingen søn havde. Hun var ikke i stand til at få en søn, og hendes mand var gammel. Der skulle et mirakel til, hvis hun skulle føde en søn!
Profeten gav kvinden det løfte, at hun efter et års forløb ville have en søn!

Da Jesus Kristus skulle fødes, måtte der også stilles et hus til rådighed for Ham. Det var svært at finde et sted, men til sidst sørgede Gud for en stald, hvor Jesus kunne fødes.
Gud kan bruge det ringeste. Han gør sig afhængig af menneskers villighed og lydighed. Og midt i vor hverdag fødes det guddommelige!
Jeg tror, Gud vil sende sit profetiske ord til alle vore byer og landsbyer! Det er min og Peters inderlige bøn, når vi er ind for Herrens ansigt, at Gud vil lade dette ske. Vort land er ved at blive et gudløst land, men Gud vil svare på bøn og sende sit ord til os.
Må Gud da kalde mange til at lukke deres hjem og hjerter op for Ordet. Her tror jeg, kvinder kan gøre en stor indsats ved deres følsomhed og kærlighed til Guds Ord. Og mænd kan som Sjunemkvindens mand være villige til at »stille stole og borde, lamper og hvilesteder frem«, så Herren kan have et hus, hvor Ordet kan blive talt, og miraklerne kan ske.
Når Gud får rene redskaber at arbejde med og et sted, hvor Ordet kan lyde ud fra, så bliver der født noget guddommeligt frem.
Der, hvor en hellig familie bor, kan Guds værk fødes!
Begynd at bede for din by. Stil dig selv og alt, hvad du ejer til Guds rådighed, så vil der ske mirakler.
Vi har oplevet det igen og igen i vore egne liv. Det har startet meget småt, hver gang Gud har talt til os om at begynde Hans værk og lukke vort hjem og vore hjerter op for Ham.
Men efter en tid kommer Guds velsignelse ned til os og virker, at noget fra Gud vokser frem.
Vi skal ikke tjene Gud, for at vi skal se, hvad vi kan præstere for Ham, men vi skal elske og ære Gud, så denne kærlighed tvinger os til at tjene Ham.
Vi har ansvar for det sted, hvor vi bor og den by, der endnu ikke har hørt det glade budskab om Jesus.
Når vi gør det, vi kan, lægger Herren sin velsignelse til.
Sjunemkvinden oplevede det triste, at hendes søn en dag blev meget syg og døde.

Hun satte sig ikke ned og græd over sin søn, men hun viste igen sin tro ved at få sadlet et æsel og selv drage af sted for at hente den Guds mand, Elisa.
Hun var sikker på, han kunne få liv i hendes søn igen.
Elisa ville sende sin tjener, Gehazi, med kvinden hjem, for at han skulle lægge Elisas stav på den døde dreng, men kvinden var ikke tilfreds. Hun trængte sig på og fik til sidst Guds profet med hjem til sønnen.
Da Elisa så problemet, lukkede han sig inde med drengen og bad til Herren.
Bagefter gjorde han sig til eet med drengen ved at lægge sig på ham og varme ham og puste nyt liv i ham.
Når jeg læser det, tænker jeg på mine forældre, som fortalte om den første vækkelses tid i Indre Mission i Sønderjylland, da de blev født pány. Mennesker var så berørt af Helligånden, at de kom i syndenød og måtte bøje sig og blive frelste. Hele familier blev mødt af Guds kraft.
Det har i mange år været, som om denne levende »søn«, denne guddommelige vækkelse, har været død.
I vor tid er der begyndt at ske mange store ting i vort land. Men det er ikke nok! Vi må nøde Herren til at komme selv og puste nyt liv i alle, som kalder sig med kristennavnet.
Vi kan som tjeneren Gehazi gøre meget for Herren, men vi må have besøg af Gud selv!
Gid mange må have den samme påtrængenhed som Sjunemkvinden og trænge sig ind på Herren i bøn og ikke give op, før Han kommer ned til os ved Helligånden og giver os nyt liv ind i alle vore kirker og hjem.
Når vi kommer i nød og fare, beder vi.
Jo nærmere vi kommer endetiden, vil prøvelserne komme ind over vor jord, og vi vil begynde at råbe til Gud om frelse og fornyelse. De oprigtige vil søge Gud og finde Ham.
Kvinden fik sin søn tilbage, og hun kastede sig ned og tilbad.
Vi vil som svar på bøn få Guds levende ord tilbage, så det virker omvendelse, liv og lægedom, når vi beder og tror, og vi vil tilbede og ære Herren for bønnesvar. Halleluja!

Gud kan bruge hvem som helst. I det næste kapitel i 2. Kongebog læser vi om en lille pige fra Israel, som troede på det profetiske ord. Hun var røvet ud af sit hjem og sit land og sat til at være tjenestepige hos Na'aman, kongens hærfører i Aram.
Men hun tabte ikke modet. Med stor frimodighed vidnede hun om sin Gud og fortalte om profeten Elisa.
Denne lille tjenestepige blev årsag til, at Na'aman blev helbredt fra sin spedalskhed og fik et møde med den levende Gud.
Gud behøvede et redskab for at bringe det profetiske ord til Aram. Han brugte en lille pige.
Hav tro til Gud! Han har brug for dig som et redskab i dit hjem og i din by!

Kvinders indflydelse

Som vi har set, har kvinder stor indflydelse.
Guds vilje og plan er, at kvinder skal være fjender med Satan og knuse hans værk.
Men hvis de overgiver sig til fjenden og holder med ham, kan de til gengæld være med til at knuse andre mennesker og ødelægge livet for dem.
De kan være så nidkære for det forkerte, at de får en enorm negativ indflydelse.
Det er ofte kvinder, der er de første, der går ind i okkultisme og bliver medier, og mange kvinder har forført mænd eller hindret mænd, som Gud ville have brugt til stor velsignelse.
Vi påvirkes alle af det onde, og kristne, som ikke er helt med Gud, giver fjenden medvind i hans værk, så den, som var kaldet til at være en Jesu Kristi brud i stedet for er med til at ødelægge Guds menighed.
Man kan ofte se, at den oprigtige Jesu Kristi menighed har den største modstand fra religiøse mennesker, som skulle være deres søskende i troen.
Kristne, som er blevet skuffede og bitre og ser sig tilbage, stivner på vejen og bliver en hindring og et dårligt vidnesbyrd for andre.
Jesus siger, vi skal huske, hvordan det gik Lots hustru. Hun var bestemt til frihed, men fordi hun elskede fortiden og det jordiske mere end Guds bud, blev hun til en saltstøtte. Det må have været en stor sorg og hindring for hendes familie, at hun måtte blive tilbage på vejen.

Jeg vil tage lidt af denne negative side med i bogen her for at minde mig selv og andre troende om, hvor vigtigt det er, at vi lader Guds lys skinne ind over vore liv hver eneste dag og afsløre vore motiver og sind, så vi ikke bliver hindringer for det, Gud vil virke i vore hjem og menigheder.
Jeg tager kvinder som eksempler, men mænd kan selvsagt bære de samme dårlige frugter. Jeg vil gerne, at vi hele tiden tænker på »kvinden« som et billede på menigheden, Gud længes efter som Kristi brud.

Eva
Tænk igen på Eva, som ved sin selviskhed og ulydighed ødelagde Guds plan.

Dalila
Vi har også hørt om Dalila, som ødelagde Guds plan med Samson og støttede fjenden i stedet for Herren.

Herodias
I Det nye Testamente læser vi om Herodias, som var skyld i, at Johannes Døberen, den store Guds mand, blev halshugget.

Jesabel
er nok en af de værste kvinder, vi læser om i Ordet. I 1. Kongebog 18 og 19 står der om, hvordan hun var med til at udrydde Herrens profeter.
Hun påvirkede sin mand, kong Akab, til at gøre frygtelige ting mod Guds folk. Hun overgav sit liv i Satans vold og blev brugt til at forføre andre til afgudsdyrkelse og mord, og Gud udtalte den frygtelige profeti over hende, at hun skulle få den mest uværdige udgang af sit liv, noget menneske kunne få, og hele hendes familie blev forbandet på grund af hende. Der står i 1. Kong. 21: 25:
»Aldrig har der været nogen, der som Akab solgte sig selv til at gøre, hvad der er ondt i Herrens øjne, fordi hans hustru Jesabel forledte ham dertil.«

I 2. Kong. 9 bliver hendes ondskabs bæger fuldt, og Gud lader dommen, Han før udtalte over hende, ske fyldest.
I Åbenbaringsbogen 2: 18-23 bruger Gud kvinden Jesabel som et billede på alt det onde, der kommer ind i Tyatiramenigheden og ødelægger den.
De onde ånder, der tog magten i Jesabels liv, kan også påvirke Guds menighed i dag. Derfor må vi leve i en stadig overgivelse til Herren og have korset ind over vore liv, så Jesu blod altid renser os og bevarer os i ydmyghed.
Jesabel overgav sit liv til Satan, og hun, som var bestemt til at knuse slangens hoved, blev selv knust. 2. Kong. 9: 33-37.
Hun, som var en kongedatter og bestemt til et ophøjet liv, blev styrtet ned og knust på en uhyggelig måde.
Det onde kan florere en tid, men Guds dom kommer, når målet er fuldt.
Jeg ønsker for mig selv og for alle andre kristne, at vi ikke på nogen måde må lade det onde få råderum i vore hjerter, for da vil det knuse os, men at vi må overgive os hundrede procent til Helligånden, så Gud kan bruge os til at besejre det onde.
Gud har tilladt, at vi alle har en vis indflydelse på vore omgivelser. Vi er med til at nedbryde eller opbygge, og vi kan selv bestemme, hvilken vej, vi vælger, og hvem, vi vil overgive os til.

Abigajil

I Ordet ser vi, at kvinder også på en positiv måde havde stor indflydelse, især på mange af kongernes og profeternes liv.
Engang, efter at profeten Samuel var død, brød David op og boede ude i ørkenen med sine mænd og sit kvæg. 1. Sam. 25. Han var endnu ikke blevet konge.
I ørkenen var der en meget rig mand, der havde alt sit kvæg og sine hyrder gående, og Davids mænd gjorde alt, hvad de kunne, for at værne den rige mand, Nabals, kvæg og hyrder.
Da David en dag manglede mad og hjælp til sine folk, sendte han bud til den rige Nabal, om han ville give ham lidt af sin overflod, men Nabal var hovmodig og sendte et ydmygende og nedværdigende svar til David. Han ville absolut ikke hjælpe ham.

David blev vred og ville gå i kamp mod Nabal, men da greb Nabals kloge hustru ind!
Hun hed Abigajil, hvilket betyder »En kilde til glæde«.
Hun samlede en stor portion mad og andre gode sager og sendte med mændene til David, og hun drog selv med hen til David og bad om tilgivelse for alt det onde, der var sket.
Hun tog endda selv skylden for sin mands dårskab. Nabal betyder »Dåre«.
Hun vidste, at David engang ville blive fyrste over Israel, og hun blev brugt af Gud til at skåne David fra at slå Nabal ihjel og på den måde blive morder og få en dårlig samvittighed!
David svarede Abigajil:
»Priset være Herren, Israels Gud, som i dag sendte mig dig i møde, priset være din klogskab, og priset være du selv, som i dag holdt mig fra at pådrage mig blodskyld og tage mig selv tilrette!« (vers 32-33.)
David havde været utroligt ydmyg og udholdende i sit forhold til Saul, som havde været så ond imod ham, men nu kunne han nær være blevet morder på grund af noget mad. En klog kvinde, Abigajil, reddede David.

Batseba

I 1. Kongebog 1 læser vi om, da kong David var blevet gammel og måtte ligge i sin seng hele tiden, at hans søn Adonija dristede sig til at ophøje sig selv til konge.
Han gjorde alle forberedelser til at indtage kongens stilling, og han fik mange af sine venner til at gå med på sin plan.
Gud og kong David havde bestemt, at Salomon skulle være konge efter David, så der måtte gøres noget for at hindre Adonija i at tage magten.
Da brugte Gud Davids hustru Batseba. Vi ved, at hun var den kvinde, David på et tidligere tidspunkt faldt i synd med.
Senere blev de gift, og når vi læser i Salmerne, ved vi, hvor inderligt David bad Gud om tilgivelse for sit fald, og Gud tilgav ham og Batseba.
Efter mange år blev Batseba brugt til at påvirke situationen i

kongerækken, så den, Gud havde bestemt til konge efter David, blev konge, nemlig Salomo.
Når mennesker ydmyger sig og beder om renselse hos Gud, kan selv den største synder blive et redskab i Guds hånd!

Atalja og Josjeba
På et senere tidspunkt i Israels historie var der en ond kvinde, Atalja, som var moder til kong Ahazja af Juda.
Hun besluttede sig til efter sin søns død at udrydde hele den kongelige slægt! 2. Kong. 11: 1.
Men da besluttede en anden kvinde, Josjeba, Ahazjas søster, sig til, at hun ville redde en lille dreng, Ahazjas søn, Joas, så han senere kunne blive konge.
Hun gemte Joas og fik ham hemmeligt af vejen.
Denne beretning må igen minde os om Jesus, som den Onde ville udrydde. Alle drengebørn skulle dræbes for på den måde at hindre Guds Søn, Jesus Kristus, i at blive konge.
Men Gud har redskaber, som vil gøre Hans vilje.
Josjeba skjulte den lille Joas i seks år.
I Joas syvende år trådte præsten Jojada til og fuldførte det værk, der skulle til for at krone Joas til konge.
Den onde Atalja blev sat fra magten og dræbt, og drengen Joas blev kronet som konge ud fra Herrens hus.
»Joas gjorde hele sit liv, hvad der var ret i Herrens øjne, idet præsten Jojada vejledede ham.« 2. Kong. 12:2.
Og han regerede i fyrretyve år i Jerusalem!
En ond kvinde ville udrydde ham, men en anden kvinde blev brugt til at bevare ham, så han kunne blive konge!

Hulda
Engang var der en lille dreng på otte år, Josias, der blev konge og herskede i 31 år ud fra Jerusalem. 2. Krøn. 34.
Han søgte Herren af hele sit hjerte, helt fra han var ganske ung, og som ingen anden rensede han landet for afguder og offerhøje.
I sit attende år rensede han templet og fik ryddet op i pengesa-

gerne i Guds hus!
Ved den lejlighed blev lovbogen, som var givet Moses, fundet i Herrens hus.
Kong Josias begyndte straks at læse i bogen, og da så han, at der var mange ting, israelitterne havde gjort forkert overfor Gud.
Han blev dybt ulykkelig og vidste ikke, hvad han skulle stille op.
Han bød da sine mænd at gå og rådspørge Herren på hans og folkets vegne.
Mændene gik da til en kvinde, profetinden Hulda, som levede i nærkontakt med Herren, og rådspurgte hende.
Hun kunne fortælle dem om Guds principper og hårde dom over synden. Men, sagde hun, fordi kong Josias havde været ydmyg og bøjet sig for Gud, ville han ikke komme til at opleve Guds dom.
Kong Josias samlede derefter hele folket, for at de skulle høre, hvad der stod i lovbogen og indgå en pagt med Gud om at tjene og følge Ham.
Kongen gik selv foran i at indvie sig til Herren!
Gud brugte en kvinde, Hulda, til at påvirke kongen og folket.
Det er velsignet at læse om kong Josias, som helt fra lille og til sin død er et billede på en mand efter Guds hjerte. Han lyttede til lovbogen, handlede efter den, og han havde Guds velsignelse over sit liv og sit land.
Det er også velsignet at læse om Hulda, der er et forbillede for os.
Hun levede med Herren og kendte Hans bud, og hun var rede til at hjælpe og støtte de mænd, der trængte til det, for at det kunne gå hendes land og folk vel, og de underordnede sig lovbogen fra Gud.

Søg, og du skal finde

Gud vil lade os se ind i sine rigdomme og skatte, og Han vil lade os få del i al sin herlighed. Men vi må selv bede om det, og vi må selv opsøge Ham.
Pigen Aksa i Dommerbogen 1: 12-15 er et forbillede for os på, at den, som beder, skal få.
Hun var Kalebs datter. Kaleb havde lovet krigerne, at den, der indtog et stykke land, som hed Kirjat Sefer, skulle få hans datter, Aksa, til hustru.
Kalebs broder blev den heldige. Han fik Aksa til at bede sin far om agerland, så de havde noget at leve af.
Aksa sprang ned af sit æsel og gik hen til sin far. Han spurgte: »Hvad vil du?«
Hun svarede: »Giv mig en velsignelse! Siden du har bortgiftet mig i det tørre Sydland, må du give mig vandkilder!«
Da gav Kaleb hende både de øvre og de nedre vandkilder!
Jeg har tit oplevet, at vor himmelske Far er sådan!
Når vi tror på Jesus og har Gud som vor himmelske Far, er vi fremmede og gæster her på jorden.
Vi kan ofte føle, at vi er sat i et tørt land, hvor vi behøver vandkilder fra Gud for at kunne overleve åndeligt. Men vi må først »springe ned af æslet« og søge hen til Gud, vor Far.
Når jeg har ladet alt andet komme i anden række for at søge Herren af hele mit hjerte, har jeg ofte følt, Gud har spurgt mig: »Hvad ønsker du dig?«
Det, jeg ønsker allermest, er at kende Jesus bedre og få kraft til at leve et rigt liv den tid, jeg skal være her på jorden.

Når jeg beder om det, så får jeg det, jeg behøver for at kunne leve i det tørre »Sydland«, som man kan føle, verden er.
Gud vil gøre det for enhver, der søger kraft til at leve for Ham i verden.
Han giver det levende vand til alle, der beder. Og Han giver ikke blot et enkelt vanddrag, men Han vil give os både »de øvre og de nedre vandkilder.«
Kraften fra Gud er i Bibelen ofte sammenlignet med vand.
Når vi søger ind i Ordet og beder om vandet fra Jesus, vil Han give det.
Jesus sagde til kvinden ved brønden i Johs. 4: 14:
»Den, der drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste, men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv.«
Kvinden svarede Jesus: »Giv mig det vand!«
Vil du tage dig tid til Jesus? Så vil du opleve det friske kildevæld fra Ham inde i dit hjerte. Det slipper aldrig op. Det vil forfriske dig i al den tid, du skal være på jorden.

Dronningen af Saba
Den sidste kvinde, jeg vil omtale fra Det gamle Testamente, som har været et dejligt forbillede for mig, er dronningen af Saba, som vi læser om i 1. Kong. 10.
Jeg vil ønske, at også du må se, hvor klog hun var, og lære af hende.
Hun var selv meget rig og viis, men da hun hørte Salomos ry, opsøgte hun ham for at prøve, om det virkelig var rigtigt, at han var så viis, som rygtet fortalte.
Hvis det var sandt, ville hun bringe mængder af gaver til Salomo, og hun ville ære og prise ham af et oprigtigt, ydmygt hjerte.
Hun drog af sted til Jerusalem og medbragte røgelse, guld og ædle stene tillige med mange andre rigdomme, som hun ville give kongen, hvis han kunne gætte alle hendes gåder og svare på alle hendes spørgsmål.
Hun blev ikke skuffet!

»Salomo svarede på alle hendes spørgsmål, og intet som helst var skjult for kongen, han gav hende svar på alt.« (vers 3)
Mennesker i dag føler sig rige og vise på mange måder. Men hvis alle ville gøre som dronningen af Saba og søge efter Visdommen, Gud, vor skaber, ville de blive overvældet af glæde og forundring over Hans visdom!
Vi søger ofte alt muligt andet for at tilfredsstille den trang, der er i vore hjerter efter Gud, men først når vi søger Ham, finder vi ud af, at Han kan svare på alle vore spørgsmål. Intet er skjult for Ham, og Han giver os de rette svar.
Dronningen af Saba brugte øjnene godt i Jerusalem, og hun blev overvældet.
Der står, at da hun så Salomos visdom, huset, han havde bygget, maden på hans bord, hans folks boliger, hans tjeneres optræden og deres klæder, hans mundskænke og brændofrene, han ofrede til Herrens hus, var hun ude af sig selv.
Hvis vi tager os tid til at tænke efter, hvilken visdom Gud har og undersøge, hvad Han har skabt, og hvor vidunderligt hele Hans »husholdning« og rige er, må vi falde ned og tilbede Ham!
Tilbed Ham, du Kristi brud! Bliv ude af dig selv af glæde og taknemmelighed over din Gud! Lad din fasade og alle dine forbehold og tvivl fare, og pris Ham for al Hans visdom og herlighed!
Jo mere, du lærer Gud at kende, jo mere forundret og hengiven må du blive til Ham. Du må sige, som dronningen af Saba sagde til kong Salomo:
»Sandt var, hvad jeg i mit land hørte sige om dig og din visdom!
Jeg troede ikke, hvad der sagdes, før jeg kom og så det med egne øjne, og se, ikke engang det halve er mig fortalt; thi din visdom og herlighed overgår, hvad rygtet sagde mig om dig!« (vers 6-7)
Vi er så bange for at give vore følelser luft overfor Gud, og vort ordforråd er så fattigt.
Vi må lade os fylde af Ånden!
Helligånden kan prise Gud på den rette måde!

Jeg har ofte undret mig over, hvorfor alle på pinsedag begyndte at tale i nye tunger og prise Gud. Og jeg har undret mig over, hvorfor de fleste taler i tunger, når de bliver døbt med Helligånden.
Men jeg undres ikke mere.
Gud længes efter at få magt over vor tunge. Det lille lem styrer hele vor tilværelse, som det står udførligt omtalt i Jakob 3.
Vi bruger vor tunge både til at velsigne og forbande, og vi har svært ved at styre dette lille lem.
Men når Helligånden får den fulde kontrol over vor tunge, så Han gennem os priser og tilbeder Gud, så er der fryd og glæde i vore hjerter og i Guds hjerte!
Vær ikke bange for at bryde ud i lovprisning på dansk eller i nye tunger og prise Gud med alt, hvad Helligånden giver dig at sige. Lad Ham få magten over din tunge med alle de lyde og toner, Han giver dig i tale og sang!
Kan du ikke sige andet, så prøv at synge: »Halleluja!« igen og igen. Syng: »Jesus, jeg elsker dig! Tak, at du frelste mig!«
Pris Ham! Tilbed Ham!
Han er værdig al vor lovsang og tilbedelse!
Vi ser, at alle beretningerne i Det gamle Testamente peger hen på kongernes Konge og på, at Gud søger helt ind til hjertet af sit folk, israelitterne, for at vise dem, hvor stor Han er, og hvilke velsignelser, skatte og rigdomme der ligger gemt til det menneske og det folk, der vil søge Ham af et oprigtigt hjerte.
Og sammen med sin store kærlighed til mennesker har Gud den vision i klar erindring, som Han talte om i Edens have:
Satan skal knuses og tilintetgøres. Det onde skal vige for Guds kærlighed.

Bruden og skøgen

Gud har også vist os gennem alle beretningerne, at Han søger efter en mand, en anden Adam, som kan opfylde det, den første Adam ikke ville: leve i nær kontakt med Gud, lytte til Hans ord og handle efter det og derudfra erfare Guds storhed og kærlighed.

De mænd, der var villige til det, oplevede Guds rige velsignelse.
Vi har også set, at Gud søgte og udvalgte kvinder, som havde den rette hjertets indstilling til at kunne føde sønner, der ville tale Guds klare ord og lede folket efter Hans vilje.
Vi har set kvinder, der satte alt på spil, for at det profetiske ord skulle nå folket.
I alt dette ville Gud vise israelitterne, at Han selv var deres ægtemand, og de skulle være Ham en brud.
Ordet illustrerer dette i to skildringer, som klart viser os Hans vilje:
Højsangen og Hoseas' bog.

Højsangen
Vi burde alle læse Højsangen igen og igen. Den fortæller os fra først til sidst om Guds store og inderlige kærlighed til sit største skaberværk, mennesket.
Han elsker den, der vil hengive sig til Ham og elske Ham.
Herren ville fortælle Israels folk, at de er Hans udvalgte, dyrebare brud.
Selv om de ikke er fuldkomne, elsker Han dem og taler dem kærligt til.
I Højsangen taler brud og brudgom kærligt til hinanden, og efter at have læst nogle vers i beretningen, hvor brudgommen kalder sin brud sin veninde, sin dyrebare og elskede, kom titlen til denne bog til mit hjerte.
Det er mit inderlige ønske, at du, kære læser, vil vælge at være en Jesu Kristi brud, Hans elskede veninde, og at indvie dit liv til at være en tilbedelse til Ham!

Hoseas
Gud taler tydeligt til Israel og til os i Hoseas' bog om kontrasten til bruden: Skøgen.
Det kan lyde mærkeligt for os, når vi læser denne bog, at Gud vil bruge de frygtelige billeder, som Han bruger her.
Men Gud viser her Israel, hvor vred Han er over deres utroskab.

De vandrer kun en kort tid med Herren som deres Gud for derefter at søge afguder og tilbede og følge dem.
Han siger til Hoseas i kap. 1: 2:
»Gå hen og tag dig en horkvinde og horebørn, thi utro mod Herren bedriver landet hor.«
Hoseas og horkvinden fødte børn, hvis navne talte om Guds dom og straf: Jizre'el, Nådeløs og Ikke mit Folk.
Men sammen med Guds fortærende vrede over folkets synder, havde Hans kærlighed allerede en redningsplan i dybet af Hans hjerte:
En dag ville Han, efter mange kvaler og prøvelser for folket på grund af deres frafald, forvandle deres skæbne og give dem nye navne: »Den levende Guds børn«, Mit Folk og Nåderig.
Herren ville sende en Frelser, en Forløser og Rådgiver. Han ville selv komme til jorden som en ny Adam, en ægtemand, der ville ægte dem og være hoved for dem.
Præcis som i Edens have, havde Gud lige efter syndefaldet en redningsplan for at frelse sit folk.
Gud giver ikke op!
Satan skal ikke få lov at sejre over Guds elskede skabning.
Der skal blive en rest ud af menneskene, som vil adlyde og elske Gud på grund af Hans store nåde og kærlighed.
Når jeg har læst alle profetbøgerne igennem i Det gamle Testamente, ser jeg, hvor stor Guds vrede er over Israels synd og ligegyldighed overfor Hans nåde og kærlighed.
Han er til tider klar til at tilintetgøre menneskene på grund af deres stadige frafald og ulydighed.
Men hvert eneste skrift fra profeterne ender med, at Gud, efter at have straffet sit folk, lover, at Han forbarmer sig over dem i sin store nåde og barmhjertighed.
Gud har besluttet, at der gennem dette folk skal fødes en konge, som er kongernes Konge. Han lader dem det vide i alle de profetiske bøger, og når de er i nød, minder Han dem om det.
I kap. 6 i Hoseas ser vi, at når folket var i trængsel, kendte de vejen og sagde:

»Så lad os da jage efter at kende Herren! Som morgenrøden er hans opgang vis. Da kommer han til os som regn, som vårregn, der væder jorden.«
Men Gud svarer dem:
»Eders kærlighed er som morgentåge, dug, som årle svinder. Ej slagtoffer, kærlighed vil jeg, ej brændofre, kendskab til Gud!«

Det sidste kapitel i Hoseas fortæller os om, at Israel skal vende om til Herren, og Han vil læge deres frafald. Han vil elske dem frivilligt, og Hans vrede skal vendes fra dem.
Gud talte til Adam, men han ville ikke høre.
Gud talte gennem De ti Bud, sit koncentrerede ord til folket, men kun nogle få ville lytte til Guds bud.
Gud talte ved både små og store profeter om, hvad Hans vilje var med menneskene, men de fleste vendte sig til afguderne og glemte Guds ord.
Guds store plan kulminerer i det mægtige, at Han sender sit eget ord, sig selv i menneskeskikkelse, ned til Israels folk for at frelse dem.
Hans hellige ord skal fødes gennem en ren kvinde. Ordet skal sejre over Satan og knuse hans hoved.
Israel har ikke villet høre Herrens ord gennem samvittigheden, gennem tavlerne med De ti Bud eller gennem profeterne.
Nu vil Han selv komme til dem! Det ord, Han har talt, vil komme til jorden. Det er det største øjeblik i menneskehedens historie efter syndefaldet:
Gud kommer til os gennem Jesus, Marias søn.
Halleluja! Halleluja! Halleluja!

Det store øjeblik

Nu skulle det til at ske, som Gud havde planlagt for at frelse os mennesker!
Han, som hedder Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste og mange andre vidunderlige navne, skulle fødes til jorden!
Han kom ikke pludseligt uden varsel, men Gud havde talt til folket gennem profeterne i mange år, inden Jesus Kristus, Guds salvede, skulle fødes.
Da tidens fylde kom, sendte Gud en sidste stærk, profetisk røst for at forkynde for hele verden, at nu var det store øjeblik inde, hvor Gud ville gøre op med Satan.
Jesus, Frelseren, kom ind i verden på en værdig måde. Faderen sendte en forløber for sin Søn, en, der kunne introducere kongernes Konge for folk, så de vidste, at nu var Frelseren, Forløseren her!
Johannes Døberen skulle fødes først for at berede Herren vej. Det var ikke hvem som helst, Gud kunne bruge til denne specielle opgave. Det måtte være en nasiræer, en, der helt og fuldt var helliget Herren, så hans ord kunne være troværdige blandt folk. Der måtte ikke være et dårligt rygte omkring Johannes og hans familie, så det var også vigtigt, hvem der var Johannes' forældre.
I alle de fire evangelier fortælles både om Johannes og om Jesu fødsel, men vi skal særligt fæste os ved Lukas Evangeliet.
Tak Gud for lægen Lukas, som var en grundig skribent og ønskede at uddybe det, andre allerede havde fortalt.

De andre evangelister i Det nye Testamente fortæller om Jesu fødsel på deres måde, men Lukas får nogle meget vigtige ting med, som er meget velsignede at vide. Her lærer vi Johannes og hans forældre nøje at kende.
I Lukas 1. kapitel skriver han, at Johannes' forældre, Zakarias og Elisabet begge var retfærdige for Gud og levede ulasteligt efter alle Herrens bud og forskrifter.
Zakarias var præst, og Elisabet var en meget usædvanlig kvinde!
Hun var en af Arons døtre, en efterkommer af israelitternes ypperstepræst på den tid, de vandrede gennem ørkenen til det forjættede land.
Zakarias og Elisabet var udvalgte af Gud til at føde noget helligt frem, en søn, der skulle være en stærk røst, som forkyndte Kristi komme!
Da Zakarias fik besøg af Herrens engel, sagde denne disse ord om Johannes:
»Han skal blive dig til glæde og fryd, og mange skal glædes over hans fødsel; thi han skal blive stor i Herrens øjne. Vin og stærk drik må han ikke drikke, og allerede fra moders liv skal han være fyldt med Helligånden, og mange af Israels børn skal han omvende til Herren, deres Gud. Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at 'vende fædrenes hjerter til børnene' og de genstridige til retfærdiges sind, så han kan berede Herren et velskikket folk.«
Igen valgte Gud en kvinde, der var ufrugtbar!
Elisabet havde ikke født børn gennem et langt liv, og hun var nu langt oppe i årene, så der skulle et stort Guds under til, for at hun kunne føde et barn.
Men Gud gør det umulige muligt!
Jeg tror, det havde en helt speciel mening, at Elisabet var af Arons slægt. Hele denne slægt var indviet til at være Guds præster.
Arons, Moses' og Mirjams mor fødte tre børn, der fik følgende opgaver:
En var ypperstepræst, som til stadighed gik i forbøn for alle Is-

raels tolv stammer, en var en stor anfører, der førte folket ud af Ægypten og gennem den store ørken, og en var profetinde og lovsanger, som førte an, når israelitterne priste Gud.
Nu skulle Elisabet, som var af Arons slægt, føde en søn, Johannes, der var fyldt af de samme tjenester, og som levede hele sit liv for Guds ansigt.
Han levede i ørkenen og forkyndte omvendelse for Israels folk. Han var grebet af en guddommelig nidkærhed for, at mennesker skulle blive frelste. Han døbte tusinder af mennesker, som havde omvendt sig fra deres synder, så de var rede til at modtage Guds Søn.
Han talte profetisk til folket om Guds vilje og om Ham, som skulle bære hele verdens synd, og han priste Gud og pegede hen på Ham med hele sit liv. Folket lyttede, fordi Johannes var hellig og respekteret.

Elisabet
Det er velsignet at læse om det mirakel, Gud gjorde i Elisabets liv. Og Elisabet var villig til at føde det barn, der skulle blive den største født af mennesker. Mat.11: 2-11.
Efter at hendes mand havde haft besøg af Herrens engel, som gav ham løftet om, at han og hans kone skulle få en søn, blev hun gravid med sin mand Zakarias.
Elisabet var fyldt med Helligånden, og barnet, hun bar under sit hjerte, blev fyldt med Helligånden fra moders liv.
Da Zakarias fik at vide af Herrens engel, hvad Gud ville gøre for ham og hans kone, kunne han næsten ikke tro det. Han ville gerne have et tegn på, at det var sandt. Englen sagde, at han på grund af sin vantro skulle blive stum, lige til drengen var født.
Elisabet skjulte sig i fem måneder, da hun var blevet gravid, og hun sagde:
»Det er Herren, som har gjort sådan imod mig.« (vers 25)
Elisabet sagde frimodigt til sine slægtninge, efter at barnet var født, at han skulle hedde Johannes. Her brød hun en tradition, men Guds bud var vigtigere end noget andet for hende.
Det var almindeligt, at børn fik navn efter deres forældre, men

Guds engel sagde, at barnet skulle hedde Johannes. Det betyder »Gud er nådig«.
Han var ikke noget almindeligt barn. Gud havde en ganske bestemt plan med hans liv. Han skulle vise hen til Guds nåde i Kristus, Guds Lam, som bar hele verdens synd, og Johannes' navn skulle fortælle alle, at Gud er nådig.
Indtil nu var det loven, der havde vist mennesker vejen til Gud, men nu kom Kristus med nåde og kærlighed. Fra nu af skulle Guds kærlighed opfylde hele loven i menneskers hjerter, som ville tro på Kristus.
Det var, da Johannes var født, og Zakarias skrev hans navn på en tavle i lydighed mod Gud, at han fik sin stemme tilbage!
Nu var vejen klar til, at Gud kunne sende sin elskede Søn til verden.

Ingen tilfældigheder
Alt var nøje planlagt fra Guds side, da Jesus skulle fødes. Helt fra Abrahams tid, da Gud startede den slægt, der skulle føde Kristus frem i verden, og helt til dagen, hvor Han blev født, var der et bestemt åremål.
Mat.1:17 siger:
»Altså er der i alt fra Abraham indtil David fjorten slægtled, og fra David indtil bortførelsen til Babylon fjorten slægtled, og fra bortførelsen til Babylon indtil Kristus fjorten slægtled.«
Er det ikke godt at vide, at der ikke er nogen tilfældigheder i Guds planlægning?
Han har alt i sin hånd, og Han har alt under kontrol også i vor tid, halleluja! Vi, som er i Hans hånd, har intet at frygte for fremtiden.
Profeterne havde forudsagt alt om Jesu fødsel, og hvis du læser alt om dette, vil du se i evangelierne, at der til stadighed står: »for at det ord, som profeterne havde sagt, skulle gå i opfyldelse.« Guds ord står fast til evig tid!

Maria, Guds udvalgte
Da Elisabet var i sjette måned med Johannes, kom Herrens

engel til den unge jomfru Maria og åbenbarede for hende, at hun skulle føde den Højestes Søn, Jesus Kristus, til jorden.
Maria var heller ikke hvem som helst. Hun var en af Elisabets slægtninge, altså ud af samme oprigtige, gudhengivne familie. Maria var en ren jomfru og fandt stor nåde for Guds øjne.
I hendes senere lovprisning ser vi, at hun var godt inde i skrifterne og elskede Gud af hele sit hjerte.
Helt fra slægtens begyndelse havde Gud gjort et stort mirakel i hver kvinde, der skulle føde en Guds tjener. Men hver af disse kvinder havde en mand! De var ufrugtbare i de ægteskaber, de levede i, så Gud fødte sine tjenere frem ved det ene mirakel efter det andet.
Men Maria havde aldrig kendt til at leve sammen med en mand. Derfor er underet, der skete med Maria, verdens største under, og det skete for en kvinde!
Som en kontrast til Eva i Edens have udvalgte Gud en ren ung pige, som ville høre budskabet fra Gud, tro det og leve efter det. Det var det øjeblik, Gud havde ventet på!
Nu skulle kvinden, et menneske af kød og blod som Eva havde været det, være redskab til at begynde en helt ny tid, hvor alle, som ville lytte til Guds levende ord og leve efter det, skulle frelses fra slangens, Satans, indflydelse på jorden!
Evas sæd, Jesus Kristus, Guds Søn, skulle knuse slangens hoved, da Han gav sit liv og blod på Golgata!
Maria var villig til at tjene Gud og føde noget guddommeligt frem, som skulle redde os og hele verden! Hun sagde:
»Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord!«
Nogle mennesker gør Maria til en helgen på grund af dette, og man tilbeder hende og gør hende til mellemmand mellem Gud og mennesker. Men det har aldrig været Guds mening.
Vi må prise Gud for, at Maria var et menneske ligesom du og jeg, og det blev hun ved med at være.
Det ser vi senere i evangelierne. Hun var ligeså afhængig af Jesu nåde og omsorg, som du og jeg er, og hun var med i bøn før pinsedag for at modtage Guds kraft til tjeneste.
Gud bruger små mennesker til at føde det guddommelige frem

i verden. Den, der villigt stiller sig til rådighed for Ham, vil bringe velsignelse til menneskeheden. Gud alene skal vi tilbede og ære for det!
Gennem Jesu offer på Golgata er der skabt adgang ind for Guds trone for enhver, som tror, og intet menneske behøver at være mellemmand.

Et profetisk møde
Englen forkyndte Maria, at Helligånden ville komme over hende, og den Højestes kraft overskygge hende, og hun ville føde en hellig Søn, Guds Søn.
Englen fortalte hende samtidig om hendes slægtning, Elisabets tilstand.
Det må have været en stor styrke for Maria at høre, at Gud også havde givet hendes slægtning, Elisabet, den nåde at blive gravid.
Så kunne Maria rejse op til hende og dele alt med hende. Elisabet ville tro på hende, om så hele verden så ned på hende, fordi hun var gravid uden at have kendt nogen mand.
Da de to kvinder mødtes, som begge bar et Guds mirakel under deres hjerte, skete der noget fantastisk.
Da fosteret i Elisabets mave hørte Marias stemme, blev han så glad, at han sprang af fryd!
Johannes var fyldt med Helligånden og eet med Gud allerede som foster. Derfor jublede han, da han hørte Guds mors stemme.
Elisabet var også fyldt med Helligånden, den profetiske Ånd, som ved alt og ser alt, for hun vidste med det samme, hvad der var sket med Maria, og hun vidste, at det var hele verdens frelser, Maria bar under sit hjerte. Hun råbte med høj røst:
»Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet dit livs frugt!
Men hvoraf kommer det, at min Herres moder besøger mig?
Thi se, da lyden af din hilsen nåede mine øren, sprang fosteret i mit liv af fryd. Og salig er hun, som troede; thi det, der er sagt hende af Herren, skal gå i opfyldelse.« Luk. 1: 42-45.
Maria blev så fyldt med glæde, at hun brød ud i en lovprisning,

som velsigner mit hjerte meget, hver eneste gang jeg læser den. Marias lovprisning er så fyldt med profetiens Ånd, at det vidner om, hvilken hellig kvinde hun var.
Det var en stor opmuntring og glæde for hende, at Gud gav hende denne stadfæstelse gennem Elisabet på, at det, hun havde hørt af englen, var sandt.
Du mærker lidt af den samme jubel og glæde i dit hjerte, når du møder nogen, der har Helligånden i deres hjerter og fortæller om Jesus.
Hvis du selv har Guds Ånd i dit hjerte, vil du kende andre, der har den samme Ånd, selv om du kun har mødt dem een gang. Du vil føle dig glad og godt tilpas sammen med dem.

En helt ny tid

Da Johannes og Jesus var blevet født, skete der en mægtig revolution i hele den åndelige og synlige verden.
Nogle blev glade, og nogle blev rasende.
Satan vidste, at Gud nu var kommet til verden for at genoprette forholdet til mennesker. Derfor rasede han og alle hans håndlangere.
Mennesker, der havde oprigtige hjerter, frydede sig, og de havde det ene store ønske, at tilbede Himmelens kongesøn!

Mænd efter Guds hjerte

Hvordan kan man vide, om en mand er en mand efter Guds hjerte?
En mand, der lytter til Guds røst og urokkeligt handler efter den med en ydmyg ånd, er en mand efter Guds hjerte. Det var de egenskaber, Gud havde håbet at finde hos Adam i Edens have, men ikke fandt, og det er de egenskaber, Han søger efter i dag.
Der var mænd i Det gamle Testamente, der levede efter Guds hjertes ønsker, men i forhold til mængden af mennesker var de kun få.
Jeg tror, at ligesom Gud kaldte på Adam i Edens have, kalder Han i dag:
»Adam, hvor er du?«
Gud længes efter at få genoprettet forholdet til manden, som var Hans første skabning.
Gud kaldte ikke på Eva. Det var manden, der som den først skabte havde ansvar for, hvordan livet blev levet i haven. Ikke fordi der er personsanseelse hos Gud, men fordi Gud er ordenens Gud.
Vi ser senere i Ordet, at da Gud ville udslette alle syndige mennesker, reddede Han Noa, som levede retfærdigt for Gud. Noas kone og børn hører vi ikke så meget om, men Gud talte til Noa om, hvad han skulle gøre for at redde sig selv og sin familie.
Senere, da Israels folk var i Ægypten, og Gud tillod, at dødsenglen gik gennem landet med straf over folket, talte Gud igen til manden. Han sagde, at hver familiefar skulle sørge for, at

hans familie kom ind under blodets beskyttelse, så dødsenglen kunne gå forbi og skåne hjemmet, som havde blodet på dørstolperne.
Manden i hjemmet og manden i menigheden har et stort ansvar indfor Gud. Men i dag holder mange mænd sig tilbage fra dette ansvar.
Jeg tror, Adams synd har lagt en ubevidst skyldfølelse ind over manden, som gør, at han er blevet lammet i sin ånd og har fået mindreværdsfølelser.
Kun Kristus kan få tingene på plads igen!
Og Han kom for at forene hele menneskeheden med Gud, så alle sår skulle læges og al fordømmelse jages på flugt.
Adam kaldes i 1. Kor. 15:45 for »det første menneske«. Kristus er kaldet »det andet menneske«, »den sidste Adam«.
Efter den første Adam var der en skare af »Adam'er« i forskellige variationer med samme syndige tilbøjeligheder som den første Adam, men efter Kristus, ved troen på Ham, skaber Gud nye »Adam'er«, som Han kan have fællesskab med i Kristus.
Alle, der tror på Jesus Kristus, bliver nye skabninger, Kristusmennesker, og al fordømmelse er taget bort i Kristus.
»Det første menneske var af jord, jordisk; det andet menneske er fra Himmelen. Som den jordiske var, sådan er også de jordiske, og som den himmelske er, sådan er også de himmelske. Og ligesom vi har båret den jordiskes billede, således skal vi også bære den himmelskes billede.« 1. Kor. 15:47-49.
Når Gud i dag kalder:
»Adam, hvor er du?« kan intet menneske af den gamle Adams slægt komme frem for Gud med løftet pande og et glad hjerte.
Synden skiller Gud og mennesker.
Men når vi tror på Jesus, ser Gud det nye menneske i os, og vi kan på grund af Kristi forsoning se Gud i øjnene. Vi er frikendte i Kristus! Vi er uden fordømmelse!
Derfor måtte Kristus komme. Der var ingen anden mulighed.

Josef
Da Jesus skulle fødes af en jomfru, og Gud søgte en mand,

som kunne være den rette jordiske far for Jesus, fandt Han en mand, som var en mand efter Guds hjerte. Josef var ikke fuldkommen, men det var vigtigt, at den mand, der skulle være Jesu jordiske far, havde det rette hjertelag, et oprigtigt ønske om at leve efter Guds bud.
Tak Gud for Mattæus, som i sit første og andet kapitel viser os et meget smukt billede af Josef, som var af den rette støbning til at kunne blive Jesu jordiske far.
Josef var en efterkommer af kong David, som var en mand efter Guds hjerte.
Josef var forlovet med Maria, da hun blev frugtsommelig ved Helligånden. Der står, at han var en retskaffen mand, som ikke ville bringe skam over hende.
Han råbte ikke op og blev hidsig, da han hørte, at Maria var gravid. Han ville i al stilhed skille sig fra hende for ikke at vække opsigt.
Men da begyndte Gud at tale til ham. Og efter det viste Josef, at han var den rette mand efter Guds hjerte.
Fire gange talte Gud til Josef gennem drømme om, hvad han skulle gøre med Maria og Guds Søn.
Josef gjorde nøjagtig og uden tøven det, Guds engel sagde til ham.
Og efter hver af disse hændelser læser vi, at Josef adlød Gud, for at det ord, der var talt ved profeterne, måtte gå i opfyldelse!
På grund af Josefs lydighed imod Gud, kom Guds Søn uskadt gennem en tid, hvor Herodes gjorde alt, hvad han kunne, for at dræbe Ham.
Vi har den samme situation i dag.
Gud har planer og profetier, der skal opfyldes. Han leder efter mænd, der på trods af modstand fra fjenden, vil følge Guds anvisninger uden tøven og med en ydmyg ånd tale det, Gud har sagt.
Mænd, der lever nær Guds hjerte, behøver ikke råbe højt eller spille på folks følelser, for at Jesus Kristus bliver levendegjort for en forsamling. Guds Ånd virker ofte i det stille, for at ingen mennesker skal tage æren.

Josef var meget stille, da han stadfæstede det, Gud havde sagt ved profeterne.
Kvinder bliver let påvirket af Guds Ånd, men når mænd bliver det og handler efter Åndens røst, så jubler hele Himlen, tror jeg.
Gud længes efter, at forholdet til manden skal genoprettes.
Kvinder kan tale Guds ord, og de har som Anna i templet lov at fortælle alle om Jesus, men når mænd bliver salvet af Guds Ånd og taler det profetiske ord, de har fået fra Gud, så sker der noget fantastisk i Åndens verden. Så bliver Satan bange, for så er Gud ved at få sin vilje igennem.

Lovprisende og tilbedende mænd
Kvinder bliver let fyldt med begejstring for Jesus og lovpriser og lovsynger Ham. De beundrer Jesus, når de med deres følsomme sind hører, hvor vidunderlig Han er, og de falder ned og tilbeder Ham.
Men jeg må græde af glæde, når jeg ser mænd, der af et oprigtigt hjerte lovpriser og tilbeder Gud. Det er noget helt specielt, og jeg tror, Gud længes efter at se endnu flere mænd, end vi ser i dag, kaste sig ned for kongernes Konge og prise og tilbede Ham.
Ydmyge mænd gør det, og ydmyge mænd er store mænd i Guds øjne!
Ydmyghed er ikke det samme som fejghed og svaghed.
Vege mænd, der tilbeder Gud og taler om Guds kærlighed i Kristus, bliver stærke mænd, som alle må respektere.
Deres familie vil elske og ære dem, og i menigheden vil de være til rig velsignelse.

Hyrderne
I Lukas 2 læser vi om hyrderne, der hørte Guds engle forkynde om den store glæde, at en frelser var født til jorden. De skyndte sig hen for at se Jesusbarnet, og der står i vers 20, at de, da de havde set Jesus, vendte tilbage og priste og lovede Gud for det, de havde set, og fordi det var sandt, hvad Herren havde fortalt dem.

De vise mænd

I Mat. 2 læser vi, at der var nogle mænd, som var kendt med stjernernes gang på himmelen. De så, at der var født en konge i Israel, og de kom langvejs fra for at tilbede Kongen. Tænk på, at det var det eneste, de havde i tanke efter at have redet på deres kameler den lange vej fra Østens lande: At tilbede og bringe gaver til Himmelens kongesøn!

De vidste, at den konge, der var født, ikke var nogen almindelig konge, men Guds Søn. Og de trodsede Herodes og adlød Guds røst. Herodes sagde, at han også ville hen og tilbede den nye kongesøn, og de mænd, der omgav Herodes kendte alle profetierne og forkyndte Herodes dem. Men Herodes ville finde Jesus for at dræbe Ham, så han selv kunne forblive på tronen.

Den samme ånd regerer i mange mennesker i dag. Satan bruger mennesker for at udrydde det guddommelige og stærke budskab, som Gud sender til os.

Dem, der som vismændene uden tøven følger Helligåndens røst, vil blive ledet og bevaret, når de drager hen for at tilbede Guds Søn.

De fremmede religioner siger, at Jesus ikke var noget særligt. Han var en stor mand men et almindeligt menneske. Andre, som ligger meget tæt op ad kristendommen, siger, at Jesus først blev Guds Søn, da Han blev døbt.

Men gennem det, vi har studeret indtil nu, ser vi, at Jesus fra evighed af var Gud, og det navn, Han fik gennem profeterne længe før, Han blev født, var Immanuel, som betyder »Gud med os!«

Er det ikke vidunderligt? Gud er med dig og mig, når vi har Jesus i vore hjerter, og vi har grund til at kaste os ned for Ham og prise og tilbede Ham.

Gid der må blive vækkelse blandt Danmarks mænd, så store skarer af ydmyge mænd studerer Guds ord i deres lønkammer og lader sig fylde af Helligånden, så de kan prise og tilbede Gud i Ånd og sandhed. Når de da leder deres kære i kærlighed efter det profetiske ord, tror jeg, de vil blive årsag til vækkelse i vort land!

Kend Gud!

Vi har nu set, hvordan hele tidsperioden fra Edens have og indtil Johannes Døberen, peger hen på det store øjeblik, da Jesus, verdens frelser, skulle komme. Hele skabningen ventede på, at Gud skulle komme til jorden.
Vi har set de mange beretninger om kvinder, der fødte sønner, hvis liv vidnede om Guds Søn.
Efter Jesu fødsel fortælles der ikke om flere kvinder, der var ufrugtbare, og som ved et mirakel fik en søn. Nu var *Sønnen* kommet!
Hele Det nye Testamente fortæller om Jesus, Guds Søns liv. Og mit inderlige ønske er, at du, min veninde eller ven, vil læse om Jesus igen og igen og lytte til Helligåndens røst i dit hjerte, så du må lære Ham at kende mere og mere for hver dag, der går.
»Og jeg beder om, at vor Herres Jesu Kristi Gud, herlighedens Fader, vil give jer visdoms og forstands Ånd i jeres erkendelse af ham, og at han vil oplyse jeres hjerters øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige, og hvor overvældende stor hans magt er i os, som tror.« Ef.1:17-19.
Alle de mænd og kvinder, der i Det nye Testamente fik øjnene op for, hvem Jesus var, måtte vælge, om de ville tro Hans ord og adlyde det. For sidste gang ville Gud tale til mennesker.
»Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er hans herligheds af

glans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord.« Hebr. 1: 1-3.
Jesus var Ordet, Guds Ord til os. Johs. 1.
Gud kunne ikke vise os sig selv og sin vilje tydeligere, end Han gjorde gennem Jesus.
Alt, hvad Jesus sagde, og alt, hvad Han gjorde, var Guds tale til os.
Hvis du rigtig forstår, hvor vigtigt dette er, vil du gøre alt, hvad du kan, for at lære Ham bedre at kende.
Jeg møder mange, der siger, at det er svært at få tid til at læse Ordet og bede.
Den Onde vil gøre alt, for at du ikke skal kende Gud. Han vil bruge dit arbejde og alle dine andre omstændigheder til at hindre dig. Derfor er du nødt til at bryde den mur ned i dit eget hjerte, der holder dig tilbage fra at kende Gud bedre.
Jeg ved, det kan være svært at få tid, når man har meget arbejde og måske små børn og andre omstændigheder, der gør, at man har hele sin dag optaget.
Men tænk nøje igennem, hvad du bruger tid til. Prøv at sætte Jesus først af alt. Det behøver ikke tage lang tid at have en stille stund med Gud.
Man kan bruge flere timer på madlavning, kaffesnak, TV og meget andet. Men når vi kommer til samfundet med Gud, er der noget i os, der finder på undskyldninger. Og dog er dette selve livet!
Guds ord blev født til jorden gennem Maria.
Jo mere du er sammen med Guds ord i din hverdag, jo mere vil Gud føde Ordet frem gennem dig til andre, enten du er mand eller kvinde!
Som Helligånden kom over Maria, så hun blev frugtsommelig og fødte Jesus, vil Helligånden komme over dig, så du føder tanker, ord og gerninger ved Åndens kraft!
Du føler dig uværdig og ringe, men Gud vil løfte dig op i højhed og lade sin hellige vilje ske gennem dit liv på en overnaturlig måde. Ikke ved, at du presser, aser og maser for at tjene Gud.

Men på en naturlig måde vil Gud lade dig vise Jesus frem for verden.
Små ting vil få stor virkning i dig selv og dine omgivelser.
Helligånden er opfindsom og kan befrugte dine tanker, så du gør det, Gud vil have gjort gennem dig.

Mit vidnesbyrd

Jeg havde været missionær i Afrika i flere år, da jeg pludselig måtte lægge hele mit liv om, når det gjaldt mit forhold til Gud. Jeg havde haft kald til at tjene Jesus helt fra mit trettende år, og da jeg sammen med Peter og vore børn kom til Afrika, var det naturligt for mig at gå ind i arbejdet med fynd og klem. Jeg satsede alt, hvad jeg kunne, for at gøre alt, hvad der lå af opgaver til mig:
Om formiddagen hjalp jeg de syge i klinikken.
Jeg lærte kvinderne at sy og bage, vaske deres børn og meget andet.
Jeg lærte evangelisterne at spille guitar.
Jeg havde religionsundervisning i skolen og var med Peter ude at holde møder.
Vi byggede en bibelskole, hvor jeg var med til at undervise, og vi havde begge så travlt, at vi følte, at dette var livet. Vi var unge og stærke, og vi elskede begge at arbejde.
En dag, da jeg gik på en skovsti alene, og jeg skulle på hyttebesøg hos en familie, der trængte til en lille opmuntring, standsede Guds Ånd mig pludselig og sagde:
»Anne-Lise! hvornår har du tid til mig?«
Jeg var lamslået.
Jeg begyndte at bede og sige til Gud, at jeg jo satsede hele mit liv på at tjene Ham, og at jeg elskede det.
»Men hvornår har du tid til mig?« lød det igen i mit hjerte.
Gud begyndte at vise mig, hvor travlt jeg havde med at tjene Ham, og hvor lidt tid jeg tog mig til at være sammen med Ham i stilhed.
Han viste mig også, at meget af det arbejde, jeg gjorde, ville være som hø og strå, der blev brændt op på den store dag. Ikke

fordi det var dårligt udført, men fordi det hindrede mig i at lytte til, hvad Herren ville mig.
Pludselig kunne jeg se, at Gud havde ret.
Jeg besluttede da, at jeg fra den dag ville tage en stund med Ordet og bønnen, inden jeg gik i gang med de mange opgaver.
Vi havde små andagter i vort hjem med børnene, og jeg havde indtil da læst i min bibel med jævne mellemrum. Jeg gik jo også til mange møder, hvor jeg hørte Ordet.
Men jeg vidste ikke, hvad det ville sige at kende Gud og tage god tid til at være alene med Ham.
Jeg læste mest, når jeg skulle forberede mig til at undervise andre, men nu begyndte en tid, hvor jeg »spiste« Guds ord for min egen opbyggelses skyld og for Guds skyld!
Det forvandlede mit liv!
Guds Ånd talte til mig om, at hvis jeg blot ville sætte samfundet med Jesus højest i min hverdag, ville mit liv blive, som når man kaster en sten i vandet: Der bliver en masse ringe udenom i vandet.
Der ville uden anstrengelser fra min side blive en mængde reaktioner, som Guds Ånd fødte frem i min tjeneste.
Guds Ånd sagde: »Nu arbejder du ud fra det, du mener er vigtigst. Når jeg kommer til at lede dig, vil du være som et træ, der er plantet ved bækken. Du vil komme til at bære de rette frugter i rette tid. Du skal ikke presse noget arbejde frem. Jeg vil føde det frem gennem dit liv, der vil blive til velsignelse for dig selv og dine omgivelser.«
Jeg begyndte så småt at praktisere det, Guds Ånd havde talt til mig om. Jeg fandt en tid på dagen, hvor jeg havde ro, og der havde jeg mit lille »stævnemøde« med Jesus.
Jeg mærkede ikke de store forandringer til at begynde med, og jeg kendte jo Bibelen, så det, jeg læste, gjorde ikke så stor forandring for mig, syntes jeg.
Men efter en tid opdagede jeg, at mit liv ganske stille fik en ny drejning.
Mit arbejde faldt mig meget lettere, og jeg blev mere glad og var lettere at omgås.

Børnene var lettere at opdrage, og jeg havde det meget bedre med Peter.
Han har altid været nem at leve sammen med, men *jeg* blev forandret, så vi fik det meget bedre sammen.
Det, der plejede at tage lang tid i min hverdag, gik hurtigere.
Guds velsignelse kom ind over hele min tilværelse.
Fjenden vil fortælle os, at vi ikke har tid til at sidde stille sammen med Gud, men sandheden er, at du får *mere* tid, når du er sammen med Gud!
Giv Ham en halv time af din dag, d.v.s. en 48-tyvendedel af dit døgn!
Hvis du indstiller dit hjerte på at lytte til Hans ord og handle på det, vil det gøre dit liv usigelig rigt, og du vil blive ledet af Helligånden ind i arbejde, Gud i forvejen har lagt tilrette for dig.
Det hele går ikke op for dig på een dag, men langsomt og sikkert vil dit liv blive forvandlet, og du vil føle dig rig. Du vil være sikker på, at Gud elsker dig, og du vil elske og tilbede Ham, jo mere du ser Ham i Ordet!
Du har Ordet med dig i dit hjerte, i dine handlinger og dit hjem, ja, overalt. Det vil blive for dig, som Gud sagde, israelitterne skulle gøre:
»I skal lægge eder disse mine ord på hjerte og sinde, binde dem som et tegn på eders hånd og lade dem være et erindringsmærke på eders pande, og I skal lære eders børn dem, idet I taler om dem, når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op. Og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte, for at I og eders børn må leve!«
5. Mos. 11:18-21.
Gud lagde mændene dette på sinde i Det gamle Testamente. Jeg tror stadig, Gud længes efter, at mændene vil tage disse ord til sig på en særlig måde og praktisere dem.
Men i Det nye Testamente, i troen på Jesus Kristus, er der ikke forskel på jøde og græker, træl eller fri, mand eller kvinde.
Alle er vi eet i Kristus. Gal. 3: 28.
»Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden

manden, eller manden noget uden kvinden. Thi ligesom kvinden blev til af manden, således bliver også manden til ved kvinden, men alt dette er fra Gud.« 1. Kor. 11: 11-12.
Gud længes efter samfund med sin skabning, og gennem gudhengivne mænd og kvinder vil Han føde sine kærlighedsgerninger.
Jag efter at kende Ham!
Du lærer Ham kun at kende gennem samfundet med Ham. Du, som ikke kan præstere noget af dig selv og føler, at du i hvert fald ikke kan føde noget guddommeligt frem, vil i samfundet med Ham blive frugtbar!
»Jubl, du golde, der ej fødte, jubl og fryd dig, du uden veer! Thi den forladtes børn er flere end hustruens børn, siger Herren.« Es. 54: 1
»mange er den enliges børn, ja, flere end hendes, som har manden.« Gal. 4: 27.
Søg ind i et inderligt kærlighedsforhold til Gud!
Du vil lære at tilbede Ham og dyrke Ham. Han bliver dyrebarere for dig end alt andet, og du bliver knyttet så nært til Ham, at du altid vil være rede til at drage med Ham, når Han kalder dig hjem.
At tilbede Ham vil sige at bøje sig ned i kærlighed og ærbødighed, ydmyge sig eller kaste sig ned for Hans fødder.
I Åbenbaringsbogen 4. og 5. kapitel ser du, hvordan hele Himlens hær tilbeder og ærer Gud og Lammet, Jesus Kristus.
Når du bliver vant til at være sammen med Gud i Ordet og bønnen, vil du være med i den skare, der tilbeder og priser Herren uanset omstændigheder.
Da Jesus blev fristet i ørkenen af Satan, ville denne have Guds egen Søn til at falde ned og tilbede ham.
Han vidste, hvad tilbedelse betyder. Men Jesus sagde til ham: »Der står skrevet: 'Du skal tilbede Herren, din Gud, og tjene ham alene!'«

Maria
Der er mange i Det nye Testamente, der hedder Maria: Jesu mor,

Johannes' mor (Ap.G 12:12), en kristen kvinde i Rom (Rom.16:6) og andre.
Men Maria, som var søster til Marta og Lazarus, samt, Maria Magdalene, som var blevet udfriet fra syv onde ånder, var to kvinder, der på en særlig måde havde set og forstået, hvem Jesus var. Når vi studerer deres liv, kan vi lære at tilbede Herren. De er omtalt i Bibelen, for at alle, både mænd og kvinder, skal lære af dem.
Jeg vil afslutte denne bog med at fortælle om dem, fordi deres historie har været til så stor velsignelse for mig.

Sejr over fjenden

For fuldt ud at forstå, hvorfor Maria, Martas søster og Maria Magdalene tilbad Jesus, og hvorfor vi skal tilbede Jesus, Guds Søn, må vi grunde over, hvad det var, der skete, da Jesus kom til jorden for at give sit liv for os.
I vor hverdag tænker vi ikke så meget på, hvad det egentlig er, der foregår i den åndelige verden.
Vi har givet vore hjerter til Jesus og lever i tillid til, at Han har omsorg for os. Når vi kommer ud for fristelser og farer, prøver vi at finde en årsag i vore egne eller andres liv til, at kampen er så hård.
Nogle gange bukker vi under for vanskelighederne. Andre gange sejrer vi, enten i Guds kraft eller ved vore egne kampmetoder og stærke viljer.
Vi må prøve at se det hele med Guds øjne for at forstå, hvad det er, der foregår, og hvordan vi skal sejre.
Hele kampen fra Adams tid til vor tid er en kamp mellem Gud og Satan om, hvem der skal eje menneskene.
Vi har læst om, hvordan Guds frelsesplan blev lagt helt fra syndefaldets tid. Guds hjerte længes efter at vinde sin skabning tilbage og overvinde ondskabens magt i menneskers hjerter.
Kampen har sin baggrund i, at der opstod oprør i Guds skaberværk i Himlen, blandt Hans skabninger.
Satan, som var en englefyrste, og de engle, der lod sig vildlede af ham, brød ud af den stand og den underordning under Gud, der var dem tildelt af Skaberen.

Derfor måtte Gud nedstyrte dem fra Himmelen. Der kan ikke være synd og oprør mod Gud i Himlen!
»Thi Gud skånede ikke de engle, der syndede, men styrtede dem i afgrunden og lod dem bevogte i mørkets huler indtil dommen.« 2. Pet.2:4.
»De engle, der ikke varetog deres høje hverv, men forlod deres bolig, har han holdt forvaret med evige lænker i mørket, indtil dommen på den store dag.« Judas v.6.
Som vi så i Edens have, ønsker Satan, nu Guds fjende, at forføre mennesket, Guds skabning, til oprør mod Gud.
Lige siden han blev nedstyrtet fra sin høje stilling i Himlen, har han forført mennesker og gjort, at de ligesom Eva i Edens have ønsker at være lig Gud. De ønsker ikke at underordne sig Gud.
I alle fremmedreligioner møder du dette. Satan fremstiller forholdet mellem Gud og mennesket på en forvrænget måde, så man tror, man kan arbejde sig frem til at blive som Gud.
Siden syndefaldet har den eneste vej tilbage til Gud og det kærlighedsforhold, der var mellem Gud og Adam, været at elske Guds ord. Ønsket om at lære Gud at kende gennem Ordet og gøre Hans vilje, er vejen til Guds hjerte.
Derfor må du leve i Ordet. Jesus er Ordet. Du må kende Ham. Han må være først i dit liv. Alt andet må komme i anden række, og dine omstændigheder må bøje sig ind under dit forhold til Jesus.
I Det gamle Testamente kæmpede Gud for sit folk på mange måder. Hver gang folket lyttede til Guds bud og adlød dem, gik det dem vel. Når de gjorde, som de selv ville, gik det dem dårligt. Så enkelt var det.
Da Jesus, Gud selv, kom ned til jorden, var det Guds store nåde mod hele menneskeheden. Derfor kalder vi den tid for »Nådetiden«. Vi fik lov gennem Jesus at se Gud og opleve Hans kærlighed. Derfor er der fuldkommen redning, frelse og befrielse fra Satans magt ved troen på Jesus, Guds levende ord!
Den Onde vil til stadighed frarøve os nåden i Kristus. Derfor er det ikke tilfældigt, du møder forskellige ting i din hverdag, som vil tage din sejr og glæde.

Din egen menneskenatur kæmper for at få sin egen vilje igennem, og Satan kæmper for at få dig til at tro, at Gud fordømmer dig og er træt af dig, og at du må gøre noget for at blive god nok.
Læs evangelierne igennem den ene gang efter den anden og bed Helligånden om at undervise dig, hver gang du læser. Så vil du se Guds væsen gennem Jesu liv på jorden, og du vil se, at Han sejrede for dig. Han fordømmer dig ikke, og du behøver ikke kæmpe og stride mod fjenden!
Du skal stå Satan imod, fast i troen på det, Jesus har gjort fordig, så vil han fly fra dig!
Da Jesus råbte: »*Det er fuldbragt!*« på korset, var *sejren over Satan vundet*! *Slangens hoved var knust!*
Det, Gud havde planlagt fra tidernes morgen, var nu sket.
Der skal ikke gøres mere for at fuldkomme frelsesværket!
Fra nu af er det troen på det værk, Jesus gjorde, der er din sejr!
Din sejr ligger i kendskabet til Guds ord og i, at du til stadighed beder Helligånden fylde dig.
Bed Gud om tilgivelse for al din synd og uretfærdighed. Få gjort »rent bord« hver gang, der er kommet noget mellem Gud og dig eller mennesker og dig.
Når du får tilgivelse, og du selv tilgiver andre, er vejen fri til at kunne modtage Guds tale.
Du tænker måske, som jeg gjorde engang:
»Jamen, jeg kender jo Guds ord. Jeg har hørt det så mange gange, så jeg behøver ikke tage så meget tid til at læse det. Jeg beder jo også hele tiden, når jeg kommer i tanke om noget, så jeg behøver ikke være så lovbundet, at jeg sidder stille og læser og beder for at klare livet.«
Du *må* have fællesskab med Gud for at få kraft til hverdagen, og du *må* kende Ordet for at forstå sejren over Satan.
Jesus siger, at vi farer vild, fordi vi hverken kender skrifterne eller Guds kraft.
Når du læser gang på gang om Jesu død og opstandelse, vil du forstå, at hele skaberværket kommer på plads i forholdet til Gud ved Kristus.

Du kommer til at elske Ham mere og mere, når du læser om det og grunder over det. Værket er fuldbragt i Kristus. Du er fri og kan hvile i Hans sejr på Golgata over fjenden!
»Thi voldte den enes fald (Adams), at døden fik herredømme ved den ene, så skal da meget mere de, der tager mod nådens og retfærdighedens rige fylde, få herredømme og liv ved den ene, Jesus Kristus.« Rom.5:17.
Guds ord har svaret på alt, hvad du møder i din hverdag. Bliver du mismodig, vil Ordet løfte dig op.
Bliver du hidsig og svær at være sammen med, vil Ordet formane dig og give dig mod til at bede Gud og mennesker om tilgivelse. Bekymrer du dig, vil du læse i Ordet, at du ikke skal bekymre dig. Herren har omsorg for dig.
Ordet må være dit »Hoved«, hvor alle impulser kommer fra. Derfor kalder Paulus os også lemmer på Kristi legeme.
Vi gør det, Kristus, vort hoved, siger til os ved Ånden, som bor i os, som tror.
I Kol. 1:20 ser du, at alt i himlene og på jorden er blevet forligt med Gud ved troen på Kristus.

Satans hoved knust!
Da Jesu blod blev udgydt på Golgata, og Han tog hele verdens synd på sig, var Satans magt brudt. Hans hoved var knust! Hvorfor?
Da synden kom ind i verden, blev vi adskildt fra Gud, og mennesket, som skulle have levet evigt sammen med Gud, måtte nu dø efter et kort liv på jorden.
For at blive forligt med Gud, måtte man bede Ham om tilgivelse for sin synd, og for at demonstrere dette, måtte der bringes et offer til Gud. Et rent dyr blev slagtet, og blodet, som er bærer af sjælen og livet, måtte stænkes på Guds alter som et sonemiddel og tegn på, at synden var tilgivet.
Dette pegede hen på den store dag, hvor Guds egen Søn, Kristus, ville give sit liv og sin sjæl for hele menneskeheden.
I den gamle pagt måtte man gang på gang ofre dyr, og ypperstepræsten måtte gå ind i helligdommen for at bede om tilgivelse for folkets synder.

Den nye pagt mellem mennesker og Gud er, at Jesus een gang for alle gav sit liv og blod som et fuldkomment og fuldgyldigt offer for alle menneskers synder.
Et syndigt menneskes blod kunne aldrig være fuldgyldigt som et sonemiddel. Men Guds Søns rene, dyrebare blod fik Gud til at tilgive hele verdens synd!
Blodets værdi står for det menneske, der bliver ofret. Det giver Jesu blod umådelig høj værdi. Det var Gudsmennesket, der blev ofret for vore synders skyld. Og vi er frie ved troen på dette budskab!
Jeg vil give dig nogle bibelord, du kan studere, som fortæller, hvad der skete ved Jesu blod. Så forstår du, at slangens hoved blev knust, og Satans magt blev brudt, da Jesus døde for dig!
Du er renset fra synd ved blodet! 1. Johs.1:7. Åb.1:5.Åb.7:14.
Du har fået fred ved blodet! Kol.1:20.
Du er retfærdiggjort ved blodet! Rom.5:9.
Du er forløst ved blodet! Ef.1:7. Kol.1:14. 1.Pet.1:18.
Du har sejret ved blodet! Åb.12:11.
Du er helliggjort ved blodet! Hebr.9:13:14.
Du får en ren samvittighed ved blodet! Hebr.9:14.
Du får adgang til Gud på grund af blodet! Hebr.10:19.
Det er fuldbragt! Du er fri!
Fryd og glæd dig! Pris og tilbed Jesus for Hans offer. Han beviste, at Han var Guds Søn, som kunne bringe fuld genopprettelse mellem Gud og mennesker, da Han opstod fra de døde! Det var beviset for alle mennesker og for hele åndeverdenen på, at sejren var fuldkommen og gyldig! Døden kunne ikke holde Guds Søn. Dødens magt blev brudt!
Derfor er Han værdig al vor kærlighed og hengivenhed.
Derfor er Han kongernes Konge og herrernes Herre. Der findes ingen vej til frelse uden ved troen på Ham!

Tilbed Herren, min veninde!

Hvis du er blevet tilgivet meget, vil du elske meget.
Lad os lære af de to Maria'er, hvor dyrebar Jesus er.
Han var endnu ikke død for hele verdens synd, da de salvede og tilbad Ham.
Men de havde fået den profetiske Ånd fra Gud, som fortalte dem, at Jesus var Guds Søn, som kunne tilgive synder.
Maria Magdalene havde været besat af syv onde ånder, og Jesus havde sat hende i frihed.
Hun elskede Jesus af hele sit hjerte og fulgte Ham overalt. Hun var også med ved korset, da Jesus døde for hele verdens synd.
Da Jesus var blevet begravet, og sabbaten var omme, købte Maria Magdalene, Maria, Jakobs moder og Salome, vellugtende salver for at gå hen og salve Jesus i graven.
Da oplevede Maria, at Jesus åbenbarede sig for hende på en helt vidunderlig måde.
Når vi tilbeder og ærer Jesus, er det som kostelig salve for Ham, og Han vil åbenbare sig for os, så vi bliver helt nye mennesker. At tilbede Ham er ikke blot at sige med sine læber, at man elsker og tilbeder Ham, men det er at elske at være i Hans nærhed!
Maria, Lazarus' søster, forstod hvor velsignet det var at være i Jesu nærhed og lytte til Ham.
Hun glemte for en stund alt omkring sig, når Jesus kom til hendes hus, og hun satte sig ned ved Hans fødder og lyttede til Ham.
Hendes søster blev irriteret på hende, fordi hun blot sad der,

mens Marta havde travlt med mange ting. Men Jesus sagde, at Maria havde valgt rigtigt ved at sidde ved Hans fødder og lytte. Det var det ene fornødne. Alt andet måtte komme i anden række. Det praktiske skulle også gøres. Det var ligeså vigtigt, syntes Marta.
Kan vi ikke genkende os selv og vor menneskelighed i dette? Gud ved, vi er skabt af kød og blod med alle vore kødelige tilbøjeligheder, men Han vil fremelske det åndelige i vor karakter. Den ånd, Han har indblæst i os, råber efter fællesskab med Gud. Guds Ånd råber efter fællesskab med vor ånd.
Det eneste, der fuldt ud kan tilfredsstille Guds hjerte, er, når vi søger Ham i ånd og sandhed.
Alt andet må komme i anden række.
Vi læste i Det gamle Testamente om, at når Gud ville føde en søn gennem en ufrugtbar kvinde ved et under, blev kvinden ofte utålmodig og lod trælkvinden føde børn i stedet for. Det gik hurtigere.
Trælkvinderne havde let ved at blive gravide og havde let ved at føde.
Sådan er det også i vore liv.
Vi lader hellere det kødelige i os gøre en masse gerninger. Det falder os så let.
Men Gud vil fremelske den åndelige side i os, så det, vi gør, er født af Ham gennem os. Tag tid til samvær med Ham. Han elsker det, og du vil elske det.
Maria blev fyldt med den profetiske ånd, da Jesus kom på besøg i hendes hus.
Mens Han sad til bords i hendes hus, tog hun et pund meget kostbar nardussalve og salvede Hans fødder og tørrede Hans fødder med sit hår. Hele huset blev fyldt af salvens duft.
Der var med det samme noget kødeligt, der kom op i Judas, da han så dette. Han elskede Mammon og tålte ikke denne ødselhed med så kostbar en salve.
Men Jesus sagde:
»Lad hende i fred, så hun kan gemme den til min begravelsesdag.«

Maria gjorde en profetisk handling ledet af Helligånden, da hun salvede Jesus. Hun salvede Ham til at være kongernes Konge!
Når vi tilbeder Herren, vil der altid være kødelige mennesker, der ikke forstår det. Men »salven« vil alligevel sprede sin duft. Vi vil sprede en duft af liv til dem, der elsker Jesus som Konge og en duft af død for dem, der elsker verden.
I Salme 2:12 står der, at vi skal kysse Sønnen, eller vi forgår! Al vor egenkærlighed og kødelighed fører os bort fra Gud og leder til fordærv.
Kun kærlighedsfællesskabet med Jesus fører til liv og frelse!

Synderinden
Har du fået lyst til at elske og tilbede Jesus gennem det, du har læst?
Så er målet nået med denne bog, og jeg vil prise og takke Herren for det!
Føler du dig lille og ringe og måske syndig og elendig, så du ikke kan nærme dig Jesus?
Det gør jeg, men jeg har lært, at Jesus elsker mig, som jeg er. Han elsker også dig, som du er.
Kun Hans kærlighed kan forvandle »den grimme ælling til en smuk hvid svane!«
Jeg vil slutte med den smukkeste beretning, jeg kender i Bibelen om kærlighed og tilbedelse.
Den viser os, at hos Jesus er der ikke personsanseelse. Han elsker de største syndere med en ubeskrivelig kærlighed, og Han længes efter at tilgive os alle vore synder, så vi kan tilbede Ham og ære Ham.
I Lukas 7:36-50 fortælles der om en farisær, der indbød Jesus til at spise hos sig. Det var sikkert et fornemt hjem, og alle de ydre formaliteter var i orden.
Men pludselig kommer der en kvinde ind i huset, som alle kendte som en stor synderinde.
Hun stillede sig grædende bag Jesu fødder og begyndte at væde Hans fødder med sine tårer og tørre dem med sit hår.

Hun var så lykkelig, fordi Jesus havde tilgivet hende alle hendes synder og sat hende i frihed, så hun kunne tilbede Ham.
Hun havde en alabastkrukke med, som hun brød itu hen over Jesu fødder, og hun salvede Ham med den kostbare salve, der var i krukken.
Man plejede kun at salve konger med en så dyrebar salve, der var en formue værd, og her stod en kvinde, som var ringeagtet i alle menneskers øjne, og salvede Jesu fødder med denne kostbare salve!
Kvinden handlede profetisk, idet hun salvede Jesus med kongelig salve! Hun vidste i sin ånd, at Jesus var kongernes Konge, og Han var værdig til at blive salvet med den dyrebareste salve, der kunne skaffes!
Farisæren, som havde indbudt Jesus, blev forarget. Han tænkte i kødelige baner:
For det første var kvinden en stor synderinde, som Jesus ikke burde lade røre ved sig.
For det andet var salven alt for kostbar til at ødsle med på den måde.
Det menneskelige og farisæiske i os protesterer mod tilbedelse og ødselhed mod Herren.
Men Jesus elsker det!
Han bebrejdede farisæren, at han ingenting forstod.
Men kvinden blev sendt bort med fred af Jesus!

Jesus længes efter dig, min elskede søster og broder, som læser dette!
Helligånden drager i disse sidste dage inden Jesu genkomst, alle kristne ind til Guds hjerte.
Du er tilgivet og elsket af Jesus! Han elsker din stemme, dine bønner, din lovsang og din tilbedelse!

Jeg har til slut en kærlighedshilsen til dig fra Højsangen 2:13 og 4:10:

»Stå op, min veninde, du fagre, kom!
min due i fjeldets kløfter, i bjergvæggens skjul!
Lad mig skue din skikkelse, høre din røst,
thi sød er din røst,
og din skikkelse yndig.«
»Hvor herlig er din kærlighed, min søster, min brud,
hvor din kærlighed er god fremfor vin,
dine salvers duft fremfor alskens vellugt!
Dine læber drypper af sødme, min brud,
under din tunge er honning og mælk;
dine klæders duft er som Libanons duft.«

Stå op, min veninde, du fagre, kom!«

Køb fra Palma Forlaget:

- Af Anne-Lise Madsen:

Mirakler i mit liv
kr. 79,-

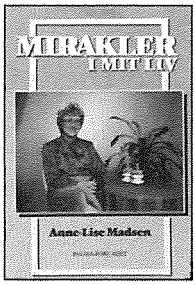

Kristus og Billedstøtten
kr. 55,-

Den kongelige lov
kr. 50,-

Kvinde, hvorfor græder du?
kr. 90,-

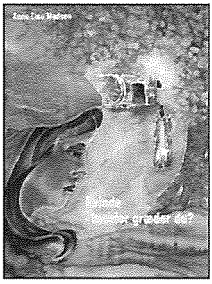

Køb fra Palma Forlaget:

– Af Peter Madsen:

Guds Øjesten
kr. 60,-

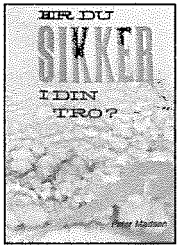

Er du sikker i din tro?
kr. 60,-

Køb fra Palma Forlaget:

- Af Svend L. Madsen:

Hurra, jeg er fri!
kr. 29,-

Hvordan bliver jeg fyldt med Helligånden?
kr. 39,-

Hvordan bruger jeg de åndelige gaver?
kr. 70,-

Køb fra Palma Forlaget:

- Af Jette Madsen:

Mia, Mads og meget mere
kr. 39,-

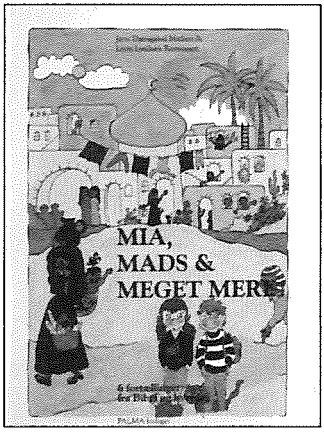

Køb fra Palma Forlaget:

Plade med Lena Vegger:

»Som en blomst«
kr. 69,-

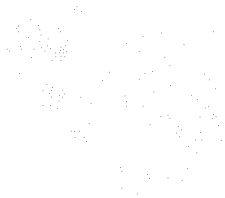

Palma Forlaget
Box 83
DK 7330 Brande